גיליון מס. 99 •

שבוע ספורט

מעריב

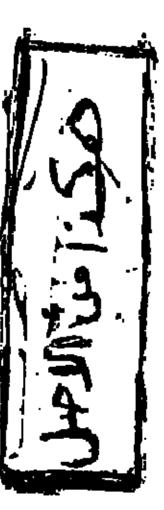
לקראת דרבי
הגביע בכדורסל

משחק השבת:
האשה שבאמצע

אליצור נתניה:
כבר לא אטרקציה

לעיניך בלבד:
אורי מלמיליאן

נ.ב.א.: השופט
הטוב ביותר

על המסמר

עמנואל דוןן

[illegible], סמל הפועל ת"א האדומה, עכשיו לשעבר, ארבעה ימים לפני הדרבי הראשון העונה בכדורסל (בגביע, באוסישקין) ■ יתכן שחלומו יתגשם הפעם, אבל הוא יהיה ניצוץ

מכבי בצרות? אני מאחל לכולם צרות כאלו

לאברהם פלדה היה פעם חלום. בחלומו ראה את הפועל תל־אביב זוכה באליפות ישראל בכדורסל. פרישמן ומרסר ולארגי (זוכרים?) גוזרים את רשת הסל, ברקוביץ וארואסטי נעלמים במעמקי חדר ההלבשה. בחלום של פלדה, כולם משתוללים משימחה, יורקים בפרצופיהם החיוורים של המכבים, קופצים עד התיקרה – כולם חוץ מפלדה. הוא, שהיה סמל הלוזריות האדומה, שהיה משתולל וצורח וגוער בשופטים ובמי לא, הוא ששמע כל כך הרבה פעמים את ה"הו־הא מה קרה, הפועל אכל אותה", האנטי־תזה של שמעון מזרחי המעונב והאלגנטי ומדושן העונג – דווקא הוא היה ניגש בצעדים איטיים ומחושבים לספסל המכבי, מוחק את החיוך הרחב מהשפתיים, לוחץ את ידיהם של היריבים המובסים ואולי אפילו טופח על כתפם ומעודד בקול סמכותי: "לא נורא, זה כדורסל". ואחר כך, בראיון עם יורם ארבל (זוכרים?), הוא היה אומר בקול שקט ורגוע: "אני מאחל למכבי הצלחה בגביע אירופה". ג'נטלמן.

ביום ב' הקרוב, יראה פלדה, מהיציע, כאחד האוהדים, את מה שאמור להיות דרבי המיפנה. בסוף השנה, אולי, יזכה לראות בהתגשמות חלומו – רק שבמקום פלדה צחור השיער, עם הסוודר האדום והדמעות בעיניים, יהיה שם מישהו אחר, מישהו שפלדה בקושי מכיר.

פעם אמר מישהו שהפועל לא תיקח אליפות עד שברקוביץ וארואסטי יעזבו את מכבי ופלדה את הפועל – אלו בלתי מנוצחים וזה לוזר. עניין של סמלים. הטוב, הרע והמכוער.

אברהם פלדה, המנהל לשעבר, הסמל של הפועל תל־אביב האחרת, הפועל שאיש איננו רוצה לזכור, ארבעה ימים לפני הדרבי.

– פלדה, מת החימור שלך?

– הפועל תל אביב מנצחת.

– ואתה ביציע עם כל האוהדים?

– אוהד מהשורה. אוהד ומעודד בקול רם.

– אני זוכר אותך לפני הדרבי המכריע על תאליפות לפני שנתיים. בשיחה של שעה בינינו חיסלת כמויות שלא ייאמנו של קפה וסיגריות. גם השבוע זה קורה לך?

– אני אוהב קפה, אוהב סיגריות ואני מתות, אבל זה לא אותו מתח. אין מה להשוות בין מתח של אוהד לזה של מנהל או כל עסקן אחר. כל עניין האחריות לא קיים.

– היית רוצה להיות ביום שני על הספסל, כמנהל הפועל תל־אביב?

– בוא נעזוב את זה.

– כואב לך?

– העיקר שהפועל מצליחים.

– הם באמת קבוצה טובה, חשנח?

– קבוצה טובה מאוד. נעלמו כל אותם לחצים שהיו בזמני. הלוואי שבזמני היו מאפשרים לנו לקיים את הדרבי השני של הפליי־אוף באוסישקין, אבל מועצת הפועלים הורתה, בניגוד לדעתנו, לשחק ביד־אליהו. אני מבין שכיום יש בהפועל תל־אביב גיבוי כספי בלתי מוגבל כמעט.

– ולמה אתה לא זכית לזה?

– פוליטיקה, פוליטיקה. הצוות ששולט כיום במועצת הפועלים, כנראה ראה בנו את נאמני הצוות הקודם. תראה; הם דיברו על זה שאנו מבזבזים המון כסף. התקציב של הקבוצה בזמני היה 320 אלף דולר. כיום זה מליון ו־220 אלף דולר...אם אנחנו יכולנו לקנות שחקן בסכום איקס, הם יכולים כיום בשלושה איקס. ועכשיו, הם לא רוצים להיכשל. הם לא יכולים להיכשל. לנו היו ארבעה אמריקנים, להם יש שישה. הם חייבים להצדיק השנה את מה שהם עשו.

– אתה מרגיש שזאת לא הפועל תל־אביב שלך?

– היא שלי ועוד איך. צריך להבדיל פוליטיקה מספורט. אני שייך לאנשי המעש, שבאו לקבוצה הזאת מאהבה. שים לב שאני וכל חברי ההנהלה הקודמת לא מדברים, לא מלכלכים. זה משום שאנחנו לא רוצים לפגוע בקבוצה. אנחנו שותקים, למרות שיש לנו מה לומר. יש לנו הרבה מה לומר.

– שימחתך באליפות תהיה שלמה?

– לא תהיה שלמה ממנה.

– עוד תחזור להפועל?

– הנבואה ניתנה לטיפשים. המצב בארץ נזיל, ביחוד כאשר מדובר בפוליטיקה.

– השחקנים שומרים איתך על קשר?

– אתה מתאר לעצמך שלא?!

– מי שומר?

– כולם, הם באים מפעם לפעם.

– אבל חרי רובם לא מכירים אותך.

– אתה צודק. לצערי לא נשארו הרבה. אני מתכוון לפרישמן, שאותו גידלתי מגיל אפס, ומרסר. היתר לא יודעים מי אני, אז כמובן שהם לא באים לבקר.

– הם רוצים שתחזור?

– תשאל אותם.

– פלדה, בוא נחזור לכדורסל. מכבי בצרות?

– אני מאחל לכולם צרות כאלה.

– אבל הפועל באמת טובים?

– אני מכיר את הפועל מאז שאני זוכר את עצמי וזאת הקבוצה הכי טובה בהסטוריה שלהם. גם באיכות וגם בעובדה שבפעם הראשונה יש לנו שמונה ולא רק חמישה שחקנים ברמה גבוהה.

– השופטים עדיין נגד הפועל?

– זו תופעה שהולכת ונעלמת, לשמחתי. קם דור חדש של שופטים, שאינו פוחד ממכבי ואני רוכש לו בשל כך הערכה רבה. אני מאמין שבתוך שנה־שנתיים, התופעה הזאת של שיפוט לא אובייקטיבי, תיעלם לגמרי.

– מי אתה מקווה שישפוט בדרבי?

– שניים משלושה: דגן, וירובניק וורוניק.

– ואת מי לא היית רוצה בשום אופן?

–יש אחד או שניים כאלה, אבל אני לא רוצה לומר. ■

שבועספורט

עורך: אלכס דורון
עריכה: טוני פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

בשער

אלי דריקס צוהל אחרי כיבוש שער נתניה בשבת. ליזו אלון נתן. מתרותיים הם נגד בני יהודה (צילם: אבישי)

מה בגליון

הלכה האטרקציה

והיום אליצור נתניה היא עוד קבוצה בליגה: אמנם באיזור הצמרת, אבל שגרתית. שני שינויים פרסונאליים הביאו למפנה: הליכתו של ניל גילמן, מנהל, והבאתו של צביקה שרף, מאמן. אם פעם זו היתה קבוצה שתלויה במצבי רוח של שני סטארים -- קארל נגרסון ווילי סימס -- הרי שהמשמעת הצה"לית שמנסה להחדיר המאמן בכדורסל, חונקת את היוזמות והפרטיות עוד בזהרי החלונות. מה גם שסימס הלך למכבי ת"א בו פרשת חוזה ויטמן, אליל כדורסל בהולנד, שנעלם באליצור עד כדי היעלמות שוחרר, מעידה על כמה בעיות: דרך מוזרה גם מתקבלות החלטות, קליטה בעייתית של זרים חדשים וקשיי הסתגלותם של השחקנים -- גם אלה המקבלים הרבה דקות משחק -- לאוריינטציה של המאמן

למעלה: מאמן צבי שרף. למן הרגע הראשון לא שררה כימיה בינו לבין וויטמן. למטה: ניל גילמן, לפני שנתיים האיש המרכזי של אליצור. "היתה זו טעות לתת לסימס ללכת"

שאול לילוב

שני שינויים פרסונאליים סימלו, בשנתיים האחרונות, את תהליך הפיכתה של אליצור נתניה מסלבריטי שוקק, לקבוצה בינונית ואפורה, עם תקציב שנתי ענק של כ־400 אלף דולר. ניל גילמן פוטר, צבי שרף מונה. תיזה ואנטי־תיזה.

מי שזוכר את העונה הראשונה של אליצור בלאומית, לפני שנתיים, זוכר חגיגה של כדורסל, אוהדים משולהבים, הצהרות, סיסמאות, תחושה של קליימקס מתמיד. ניל גילמן, איש עסקים ממולח עם אוריינטציה של חוץ־לארץ, היה אחראי, במידה מרובה, להאצת האמריקניזציה בנתניה, ובליגה בכלל. גילמן, שנוי במחלוקת בגלל אופיו האקסטרוואגנטי במקצת, השליט סגנון התבטאות ודרכי חשיבה חדשים, שעיקרם: כדורסל הוא שואו־ביזנס, ומי שנמצא בעסק חייב לשחק לפי הכללים.

והכללים, פרט לקבלות כמובן, היו לחשוב בגדול וגם לדבר בהתאם. בעידן של קרתנות מפותרת, גילמן היה הראשון שהעז לדבר בגלוי ובפה מלא על המטרה המוצהרת: לדפוק את מכבי ת"א פעם אחת ולתמיד. מסיבות שונות זה לא עבר, ואליצור סיימה שניה את הפליי־אוף – אבל גילמן ואליצור תפסו מקום מכובד בתודעת הכדורסל בישראל.

קבוצה משוגעת

במונחים מקצועיים של משחק, אליצור לא היתה קבוצה מסודרת. היא היתה קבוצה משוגעת עם וירטואוזים כווילי סימס וקארל נגרסון, שיכלו לגמור משחק במו ידיהם, כשניתנה להם יד חופשית. לגילמן לא היה תפקיד מוגדר באגודה. גילמן היה נתניה, גילמן היה האיש שקיבל החלטות והיתווה ק. שנה אחת נותרה אליצור נתניה כלי איש חזק, ובמהלכה המשיך שלמה שפיגלמן להתנאות בתפקידו כיו"ר – תואר יפה שסמכויות אין בו הרבה.

בתחילת העונה הנוכחית מונה ליו"ר איש העסקים יוסי פרידמן, צעיר, אמביציוזי ובעל סוכנות ביטוח משגשגת בת"א. פרידמן, קצת נתון ללחצי הנהלה, עשה מיד שני דברים: הוריד פרופיל, והצליח לחתום פרויקט שרבים התקנאו בו: להחתים את צבי שרף. למה שרף? – בגלל שהוא היה במכבי ת"א. היום, מעמדו של שרף בנתניה, מבחינת התייחסות הנהלה, דומה לזה של האפיפיור בעולם הקאתולי. נתניה לא החתימה אותו; היא זחלה על ארבע כדי לעשות זאת.

תהליך זה לווה ברחיקת רגליה של מה שמקובל לכנות "סנהדרין השניה". חמישה חברי הנהלה דתיים ממרכז אליצור, משכו מאז ומתמיד בחוטים. שלמה שפיגלמן, שלמה גרינבלט, זאב ליבר, חנוך גולן ודוד שולמן. ליברמן, גזבר ואחראי לקשרי חוץ, עדיין בעמדת כוח מסוימת. כאשר נכנסה לתפקידה הסנהדרין הראשונה, אותם חברים לא־אליצוריים, יצאו הדתיים מהמשחק. דוד שולמן, אדם סימפאטי המשמש כרוז לעת מצוא, חסר סמכויות כלשהן. הוא היה האיש שנתניה שלחה לפיב"א כדי שיהיה נוכח בהגרלת המשחקים בגביע קוראץ', לפני כשבועיים. מדי פעם מניחים לו להשתעשע במיקרופון ולהכריז מי קלע וכמה עבירות יש ליריב. הוא וחבריו הדתיים נמצאים שם מכוח המסורת בלבד. מעין קישוט, זכר לתקופה היפה ההיא.

הקצר הקשה בנושא חוזה ויטמן לא הפתיע את מי שמכיר מקרוב את המאמן, צבי שרף. ויטמן, אחד הזרים הטובים שנראו בישראל – או, מוטב, שיכולים להיראות כאן – נבחר ל־M.V.P בהולנד בעונה שעברה, עם ממוצע ריבאונדים וקליעה מרשים. את האינפורמציה על ויטמן קיבל שרף משניים, העומרים איתו בקשר כמעט יומי ומדווחים לו על הנעשה בקבוצותיהם: מולי קצורין (גליל־עליון) ויאיר שרון, לשעבר עוזרו של שרף במכבי ת"א. קצורין, בהיותו אשתקד מאמן חולון, ראה את ויטמן בטורניר בינלאומי בהולנד והמליץ עליו בכל פה.

מהרגע הראשון לא שררה כימיה בין שרף לויטמן, כשם שהיא נעדרה מיחסיו של שרף עם שחקנים אחרים בקבוצה. רק עם אור גורן הוא הסתדר יפה. בעבר היה מאמנו במכבי ר"ג. שרף ידוע כמי שחש עצמו רדוף באינטנסיביות ע"י העיתונות או חלק ממנה. לעיתים רחוקות הוא נתפס בקלקלתו כשהוא מחייך. גם בקבוצת הקודמות שאימן, פיתח שרף נטיה להסתכך עם מי שלא נכנע למרותו.

ויטמן, צעיר אמריקני מפונק, בן 23, שנהנה מדרגה כמעט־אלילית כהולנד, לא הצליח להסתדר עם העובדה שמשחקה של נתניה מתבסס כמעט אכסקלוסיבית על חסימות לאור גורן, קלע החוץ. זה העניין המקצועי. דבר נוסף: שרף מעולם לא התעניין אם קליטתו של ויטמן בקבוצה נוחה. ויטמן חש פגוע עד כדי כך שיכולתו נפגעה קשות, ולמשחק ההפסד של אליצור מול מכבי ר"ג אף לא הוצב בחמישיה.

אחרי דקות אחרות, שרף ביקשו להיכנס. ויטמן עיקם את הפרצוף. "מה יש, אתה לא מוכן לשחק?" התפלא שרף. "טוב, אם אתה מתעקש אז אכנס" השיב ויטמן. מיד אחרי אותו הפסד סנסציוני הטילה הנהלת אליצור קנסות חמורים בגובהם על כל כדורסלני הסגל שהופיעו באותו משחק. ויטמן נקנס בכ־2,500 דולר, סכום לא בלתי־משמעותי גם ביחס לשכרו השנתי – 75 אלף דולר בעונה. מיד לאחר מכן, במשחק הביתי מול הפועל חיפה, ויטמן לא קם מהספסל 40 דקות. באליצור ניסו להסתיר את דבר הקנס, אבל זה דלף כמובן החוצה. באותה שעה החלו שם לחשוב על האפשרות להחליף את ויטמן, שיכולתו – יש להודות – לא מילאה אחר הציפיות הגבוהות.

כופר גבוה

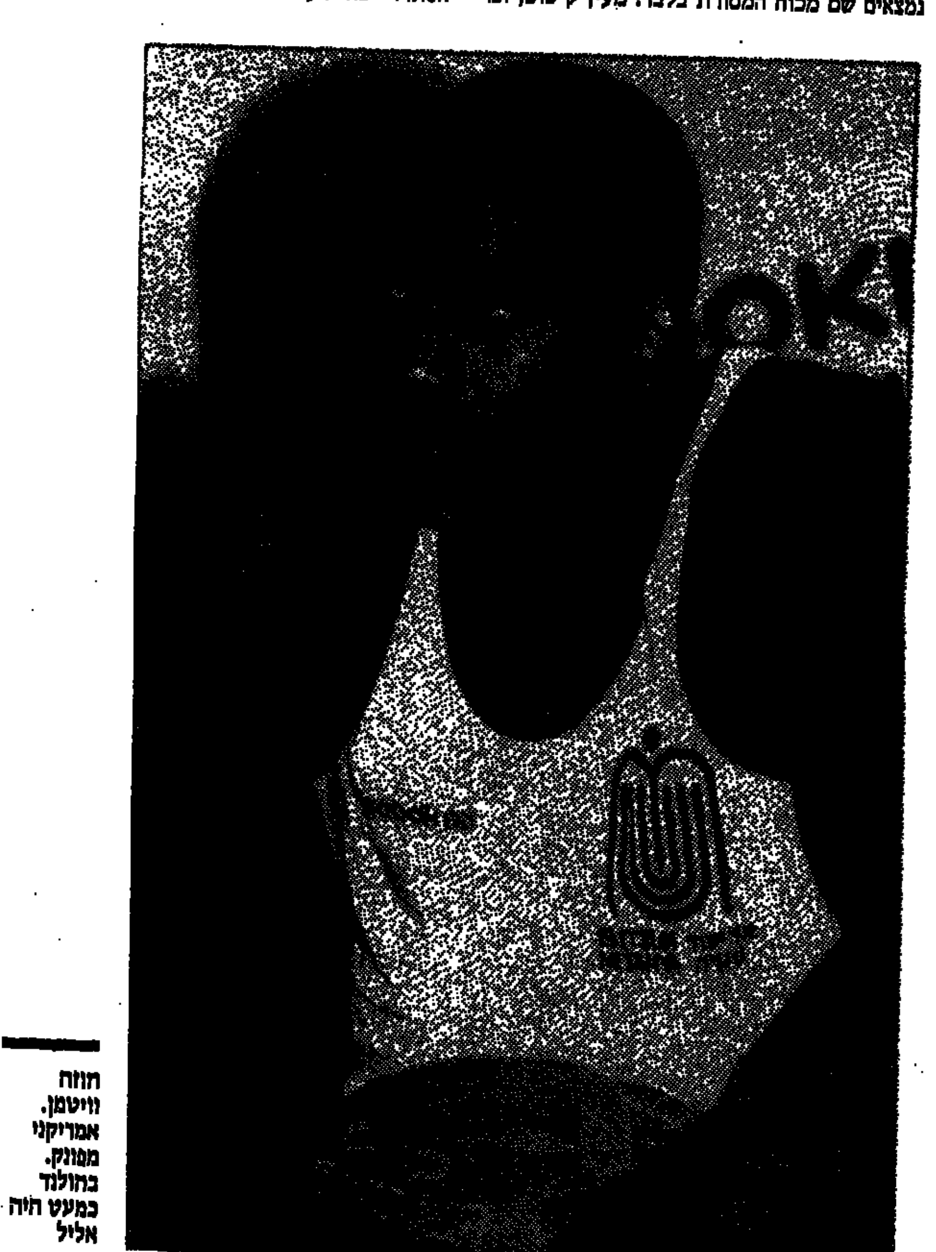
אבל לא היה זה דבר פשוט. לפי חוקת פיב"א, רק שחקן שנרשם כחוק עד תחילת העונה, יכול להשתתף במשחקי גביע אירופה. אילו הוחלף ויטמן כזר אחר, היתה נתניה נאלצת להופיע בגביע קוראץ' עם זר אחד בלבד – פיל לוקהס. ההגרלה הקשה שזומנה לנתניה בבית אחד עם הקבוצות הטובות באירופה, כמו גם הכופר הגבוה שהיה כרוך בהפרת החוזה עם ויטמן, היו בין הגורמים שהכריעו את הכף בעד המשך העסקתו של הכדורסלן.

עד הרגע האחרון, החזיקה נתניה בסטנד־ביי את מייקל פיין. פיין נבחן ונדחה בתחילת העונה ע"י נוה־דוד רמלה, בגלל בקע (כילה). הרעיון היה להמתין ולראות כיצד יתפקד ויטמן במשחק החוץ עם בהפועל ירושלים, ואז להחליט אם להמשיך איתו או להעדיף את פיין. חייבים לציין, שזוהי דרך מקורית לקבלת החלטות: לא מחליטים – עד הרגע האחרון. ואז – מתפשרים על מה שיש.

צריך להבין שויטמן זקוק הן לזמן והן לחופש מסוים כדי להתבטא. איש לא מערער על כך שהוא שחקן מצוין, אלא שבמהלך האימונים והמשחקים הוא מרבה לצחוק, לחייך ולהתלוצץ. במשמעת הצה"לית שמנסה שרף לכפות, קלות ראש כזאת לא תיתכן.

רבים משחקני אליצור נתניה לא מאושרים מהעובדה שהמאמן הוא שרף, מסיבות מובנות, איש מהם אינו מוכן לומר זאת בגלוי. גם שחקני המישיה שאין להם כל עילה להתלונן על קיפוח, מספרים על אימונים שגרתיים, אווירה סטויה של איי־נוחות והכנת תרגילים קפואים, שאינם יכולים לספק פתרונות למצבים בלתי חזויים או לכאלה שאינם מתנהלים לפי הציפיות.

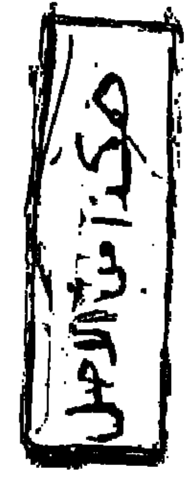
במקרים כאלה, שרף נתקע. הביטוי לכך הוא בהתפרצויותיו ותכופות והקולניות כלפי השופטים וחברי המזכירות ■

חוזה וויטמן. אמריקני מפונק. בהולנד כמעט היה אליל

ניל גילמן: [illegible]

[illegible]

משה לרר

גם דרבי הוא בסך־הכל, משחק

דומה שיותר ויותר אנשים מאבדים לרגע את שפיות הדעת. הנה שיחה טלפונית, אלי הביתה, ביום ראשון השבוע, כשעה אחרי נצחון הליגה של הפועל ת"א על הפועל חיפה:

– "אדון לרר, סליחה שאני מצלצל הביתה. תכתוב. אני אוהד שרוף של הפועל, אבל אני מת שהם יפסידו ב'דרבי'".

– למה בחורי, למה?

– "ככה. לא עושים 'דרבי' בהפועל, כשאין כרטיסים לקהל. הייתי במשחק הערב, התחננתי שיתנו לי כרטיס. 'אין כרטיסים' אמרו לי, 'הכל נמכר'. הלוואי שיפסידו. חבל שלא הפסידו לחיפה. תכתוב, תכתוב".

יותר מאשר להשתתף בצערו של הבחור על אי יכולתו להשיג כרטיס ל"דרבי" – לא יכולתי לעשות. מנימת דבריו הבנתי שהמצלצל (לא הזדהה, וגם לא חשוב לי לדעת מיהו), ממש סובל. בנוסף על המשפטים הספורים המצוטטים לעיל, הוסיף הבחור עוד כהנה וכהנה, אך זה כבר לא רלוואנטי לנושא. הבחור פשוט בטראנס.

מה שכן מצאתי לנכון לצטט עוד מדבריו, היה משפט הסיום: "תדע לך. ה'דרבי' הזה לא ייגמר בטוב".

וממשפטים כאלה אני בדרך כלל די פוחד. לא מזלזל. עכשיו אני כבר לא חושב שהמשטרה הגזימה הפעם בדרישות לאבטח את האתר באוסישקין, לקראת משחק הגביע ביום שני הקרוב. אם זה היה המצב וכאלה היו הילכי הרוח, שבוע ויותר לפני המשחק – מן הראוי שמישהו יתן דעתו על כך.

* * *

"דרבי" הגביע, שהפועל זכאית לארחו בביתה שעל גדות הירקון, יותר משהוא מבטיח לה נצחון, הוא מכניסה למילכוד, שקשה לדעת כיצד תשתחרר ממנו.

מדיווחים בעתונים אנו למדים שהרוחות סוערות בהפועל. חברי הנהלה אינם תמימי דעים אלו עם אלו; לא כולם יכולים לעמוד בלחץ המופנה אליהם מכל עבר, בדרישה גוברת והולכת לכרטיסים. גם שיחות טלפוניות, אנונימיות כמובן, מתקבלות בבתיהם של חברי ועד המחלקה ובהם איומים. חברים בכירים בהנהלה טורקים דלתות בכעס, "נשבעים" שכף רגלם לא תדרוך יותר במקום, וכו' וכו'.

ההפסד למכבי רמת־גן, בשבוע שעבר והנצחון הקשה על הפועל חיפה השבוע, לא באו להפועל בזמן המתאים. מכל המהומה שקמה סביב ה"דרבי", דומה שהקבוצה נפגעה. עסקנים נעלבו או לא – זו נקודה מישנית ושולית. אבל שחקנים? – להם אסור שזה יקרה.

אנשים ברחוב הספורטיבי (סליחה, אין דבר כזה. רחוב זה רחוב וזה לא יכול להיות ספורטיבי), משגעים לשחקנים את הראש, מנפחים להם את האגו. כולם דורשים לגלח את מכבי מתוארה כמחזיקת הגביע, וזה רק למנה ראשונה. כ ו ל ם בטוחים שהפועל תהיה השנה גם אלופה. כי כך כתוב בעתון.

כתוב בעתון. זה נכון. אך שאלו כל שחקן בהפועל, במיוחד אחרי ההפסד למכבי רמת־גן, ויאמר לכם ש"הכל יכול לקרות". וזה כולל, כמובן, גם את ה"דרבי".

השגעון והטירוף סביב ה"דרבי", שבסופו של דבר הוא רק משחק, מצטייר לנו הפעם כמעל ומעבר לכל פרופורציה. מדובר אמנם בגביע. אבל גביע, בשלב חזה, אפילו לא מבטיח השתתפות בגביע אירופה למחזיקות גביע. אז מה הרעש: "דרבי"?, מערך מול ליכוד? אדומים מול כחולים/צהובים?, רוצים את ה"דאבל" אחרי נצחון הפועל ב"דרבי" הכדורגל?

מה קורה כאן? אני רוצה להבין. לאבן מרסר, נכדו של ברל כצנלסון, מול קווין מגי, מצאצאיו של יהודה המכבי?

עברו הימים רבותי ש"דרבי" היה "דרבי".

הימים הללו לא ישובו עוד. ולא שאני מיצר על כך. את מחוגי הזמן אי אפשר להזיז לאחור וכדי ללטף נערה, לא זקוקים היום לטאנגו.

קליין – מגי: אוהב לא אוהב

בימים הראשונים לשהותו של קווין מגי בארץ, הוא הביע דעתו על החומוס והפלאפל שלנו. אילו הביאה אותו מכבי ת"א כדי שיחווה דעתו על טיב החומוס, הייתי רואה בו כמי שהובא לייעץ לנו בתחום המזון. את הכסף שמכבי שילמה לו לא הספיק לו, כנראה, ואחרי שבוע־שבועיים נטש את שטח המזון ועבר לכדורסל. יש לציין שהבחור עשה לא רע בשטח הזה. בחירתו ל"כדורסלן השנה" מטעם "מעריב" במשאל הקוראים האחרון – רק מעידה על המומחיות שלו במשחק.

השבוע נתבשרנו על תחום חדש שבו רוצה קווין להשתלם. הוא מתכוון להיות מנתח מצבים של אהבה־שנאה ואנטגוניזם שהוא רוצה לעשות על רלף קליין.

"רלף לא אוהב אותי", אמר בראיון שפורסם השבוע ב"מעריב" ואני רוצה לקוות שהדברים לא הוצאו מהקשרם, כפי שטוען היום כל פוליטיקאי זוטר, שאין דעתו נוחה מהפירסום.

ונניח קווין, שכל מה שאמרת זה באמת נכון ושרלף קליין לא אוהב אותך. So What?, אסור לו? יש איזה סעיף בחוזה שלך האומר שרלף צריך לאהוב אותך, או שאתה צריך לאהוב אותו?

רלף הוא ה־COACH שלך. אתה חייב להישמע להוראות שלו, בין אם הן מוצאות חן בעיניך ובין אם לאו.

הבנת את זה קווין? ■

מגי: רלף לא אוהב אותי...

רלף זה ה־Coach, ואתה חייב להישמע להוראותיו...

דרורה זלצר ושני הגברים שלה – אבא, יצחק שניאור ובעל, זאב.

האשה שבאמצע

אלי קמיר

דרורה זלצר, הבת של שניאור, רעייתו של זאב – האשה שבתווך במשחק המרכזי של השבת בליגה הלאומית בכדורגל ■ "זאביק הבטיח לי פרמיה – אבא עדיין לא" ■ "יחסית לנשים אחרות, אני מבינה הרבה בכדורגל" ■ "כשאני שונאת מישהי, אני מאחלת לה שבעלה יהיה מאמן כדורגל"

כל משפטי הנימוסין שהחלפנו בהתחלה, היו מכורים מראש. האמת, זו לא היתה הפעם הראשונה שאנו משוחחים – גם לא הפעם העשירית. אבל היא ידעה בדיוק למה אנחנו הולכים. הבינה מיד, מדוע התקשרתי אליה, דווקא הפעם.

"נו, או שוב פעם תשאל אותי: מי אני רוצה שינצח, ואגיד לך שאני מתפללת לתיקו?".

– יהיה בסדר, דרורה, ניפגש הערב. יהיה בסדר.

זאביק זלצר, הבעל, מאמן מכבי נתניה, לא מתערב כמעט. מדי פעם נותן תשומת לב לדקה־שתיים. בדרך כלל רק בטלפון. עכשיו הוא הכמאי שלה... את שלו, עוד יידרש לתת.

– את במקומי היית מראיינת אותך?

– כן. בכוונות שכן.

– למה?

– תראה, מצב כזה עוד לא היה. זאביק במקום הראשון, ואבא (יצחק שניאור, מאמן הפועל ת"א – א.ק.) שני. זה סיפור. לא יעזור: זה סיפור!

– את מבינה בכלל בכדורגל?

– ביחס לנשים אחרות, אני מבינה הרבה.

[illegible]

"אם לא הייתי חושש שיאשימו אותי בשוביניזם, הייתי אומר לך שזו לא חוכמה גדולה.

– אני צריכה להיות טיפשה כדי לא להבין, אחרי כל כך הרבה שנים.

– זאת אומרת שאפשר לסמוך עליך שתנבאי לי משחק?

– אם אתה מצפה לקבל ניתוח כמו שזאביק יתן לך – אז אתה בבעייה. אני בהחלט מסוגלת לספר לך מה ראיתי.

– דרורה, בינינו: אם לא זאביק או אבא, לא היית יודעת מה זה כדורגל...

– אי אפשר לבודד את זה בכלל. אני לא יודעת מה זה חיים בלי כדורגל. מהיום שאני מכירה את עצמי – הכל מסתובב אצלי בבית סביב הכדורגל. אב שחקן ואחר כך מאמן; בית בסמוך למגרש כדורגל ויותר מאוחר בעל, שהוא שחקן מצטיין שממשיך בקריירה של מאמן. נו, עכשיו תגיד אתה; אפשר אחרת?

– אני יודע? אולי בחופשים.

– שטויות. כשבוע שעבר הייתי עם חברות שלי באיסטנבול. במקרה פתחתי טלוויזיה והיה שם משחק של אנגליה מול יוגוסלאוויה. הכרחתי אותם לחכות לי שעה וחצי, עד שהמשחק יסתיים.

– זאת אומרת שלא היית רוצה שזאביק יחליף מקצוע?

– שיעשה מה שטוב בשבילו – אני הולכת אחריו. אם זה טוב לזאביק זה טוב לכולנו.

– ואני חשבתי שאשת מאמן סובלת...

[illegible]

– האמת, כשאני שונאת מישהי, אני מאחלת לה שבעלה יהיה מאמן כדורגל.

– ולמרות הכל את מקבלת הכל באהבה.

– פשוט לא מכירה אחרת.

– בואי נעזוב רגע את הקבוצות של זאביק ואבא. אל תגידי לי שאת לא אוהדת שום קבוצה אחרת...

[illegible]

– נכון, יש לי סימפאטיה למכבי פ"ת.

– איזה שחקן, איזה שחקן את אוהדת במיוחד?

– ברור: שלום תקווה.

– אבל למשחקים את לא הולכת בתקופה האחרונה?

– לאו פעם הלכתי הרבה. היום הלחץ הורג אותי. אפילו 'שירים ושערים' אני לא מסוגלת לשמוע.

– מחכה שזאביק יבוא הביתה ויספר.

– אין צורך: העיתונאים שמתקשרים, מספרים לי הכל, לפניו.

– מה הדבר הראשון שאת מחכה לשמוע?

– מה עשתה נתניה. רק זה מעניין אותי.

– וקבוצות אחרות?

– לי חשוב מה קרה עם הקבוצה של זאביק.

– נו, אז אל תספרי עכשיו שאת רוצה תיקו בשבת. תודי שאת מעדיפה ניצחון של נתניה.

[illegible]

– ושמעתי: חוץ מזה, זאביק הבטיח לי פרמיה, אבא עדיין לא.

– הוא אמר שהוא רוצה כבוד.

– בהחלט. בהחלט יקבל כבוד, רק שישאיר את הנקודות.

– אגב, גם מחר כשיבוא לבקר אתכם כמו בכל יום שישי, תאחלי לו 'בהצלחה'?

– אני בבעיה. תאמין לי שאני בבעיה! אמרתי לזאביק שכדאי שאצא לבית מלון לשישי־שבת.

– את במתח? כבר?

– ודאי.

– ממתי?

– מהרגע שהתקשרת. הבנתי שהחגיגות מתחילות.

– אפשר בכל אופן לחפש אותך ביציע בשבת?

– איפואו אני בכל זמן המשחק אהיה במיטה, עם השמיכה על הראש. אפילו לא אשמע רדיו. ■

המלך – בנסיגה

אלי יאני, הממונה־על־השערים של הפועל כפר־סבא ואשתקד מלך השערים בליגה הלאומית, הפגין בשבת האחרונה מול קבוצתו־לשעבר הפועל ת"א נסיגה כדי שליש, בהשוואה ליכולתו הרגילה ■ טבלה השוואתית מגלה זאת

ארז קופמן

דווקא מול הפועל תל־אביב, שם, כך טען, ביזבז שנתיים של כדורגל, לא הציג בשבת האחרונה אלי יאני, חלוצה הענק של הפועל כפר־סבא, את יכולתו הרגילה והטובה ולא השיג את המצופה ממנו: את שער הירייב לא סיכן, לבר מפעם אחת. לא שיתף פעולה כדי ליצור מצבי הבקעה לחבריו, לא הצליח לאחוז בכדור והפסיד במאבקי הגובה לשומרו האישי, קובי סגל מת"א. בעיטתו היחידה לשער היתה גם הסיכון היחידי לשערו של אלטר במשך המשחק כולו.

טבלה השוואתית מנסה לבחון מה עשה אלי, יחסית למה שהוא מציג במגרש במשחק של למעלה מממוצע עבורו. התוצאה מצביעה על נסיגה של שליש, יחסית ליכולתו הרגילה.

חוסר מתח

אפשר להאשים בכך את קבוצתו כולה ולא לחטוא בכך לאמת, כי כפ"ס שיחקה בשבת שעברה, החל מהרקה ה־12, ללא יצחק מיימוני שהורחק מהשרה. אבל במבט בוחן למשחקו של יאני, אפשר בהחלט להאשים גם אותו באוזלת רגלה של קבוצתו בשבת, בחוסר המתח שלה ובתצוגת הנפל שהציגה במחצית השניה בה ספגה את צמד השערים והיתה צפויה, לפחות לפי יחסי הכוחות החד צדדים, לספוג הרבה יותר.

מדוע המשיך אלי, פעם אחר פעם, לתפוס עמדה במרכז המגרש כ־25 מטר משערו של אלטר ולעמוד סטאטי כשסגל צמוד אליו מאחור, ולבקש בכך הגבהות חוזרות ונשנות אליו? במיוחד בלט הדבר כשירון פרסלני אחז בכדור, הרחק מאחור וכאילו ראה רק כתובת אחת מולו – יאני. מדוע, לאחר שסגל כיסה אותו כמטריה בגופו בכדורי הגובה, לא ביקש את הכדור לרגליים? מדוע מיעט לברוח לצדדים ולאחור? מדוע יצר מצבים כה מעטים כדי לשחק עם הפנים לשער?

אמת, לא היה לו קישור שיכנה את משחק ההתקפה בצורה מסודרת, כי זה נלחץ אחורנית מול ת"א הקשוחה והיתרון המספרי שלה. גם אהבתו למשחק של דאבל־פאסים מהירים עם הקיצוני נתקלה במצב שלכפ"ס לא היה קיצוני במשחק (נשנב מיימוני) ומגיניה מיעטו לתקוף. כמה פעמים, לאחר מחסור חמור בכדורים, נאלץ לבוא אחורנית וזכה שם בסיוע חבריו, אבל דווקא אז במקום להעמיד את סגל במבחן כוח הפריצה שלו (וזה יש לו, למרות העדר טכניקה מעולה בכדרור) העדיף להיפטר תמיד מהכדורים ולא לשחק מול סגל באחד־על־אחד.

נתק חמור

את נקודת החולשה של סגל (שמירה צמודה ככידרור מהיר על הקו) לא הסכיל אלי לנצל, בדיוק ההיפך מארמלי שבוע קודם־לכן, בתבוסת ת"א לחיפה (1–5). ביום גרוע ומאופק של מאיר נזהר, חברו לחוד, היה חייב יאני להיות מעורב יותר בנעשה בקבוצתו, כשהכדור היה ברגליה. היה נתק חמור בינו לקשרים הלחוצים (במיוחד מייקל יפה, שביניהם הוחלפו רק 5 מסירות). אלי לא נטל יוזמה ולא סחף את חבריו לכיוונו, כמו שחלוץ אמור לעשות. פשוט להסביר: "אתם רוצים להבקיע, אז בואו ועיזרו לי". לסמן לקשר בידו, שיבוא לדאבל־פאס, לצעוק, להתרגז, להראות איכפתיות לפחות.

וכאן אני חייב לחזור: יאני היה מהפחות גרועים בקבוצתו. אבל לאחר משחק כזה, בו נשברה כפ"ס לחלוטין לאחר השער הראשון של משה סיני (47) והפסיקה לשחק בשל הלחץ העצום שאחז בה, קל לחלוץ לצאת די נקי מעסק הביש הזה. את הבעיטה היחידה של קבוצתו לשער (מ־18 מטר, מחאויר, לאחר הקפצת הכדור – היישר למשקוף) הוא בעט. את מחיאות הכפיים היחידות בשבת לכפ"ס הוא קיבל, אז מה לעשות שלא היתה לו עזרה וקבוצתו לא שיחקה? במה הוא אשם?

אפשר כך, ואפשר גם אחרת.

ראיתי כבר את יאני בא לאחור כדי לדחוף בכוח את חבריו, לפריצות באגפים. הוא, כבעל ותק לא קטן במשחק הרחבה, יודע שבלם גבוה יהיה בבעיה כשהכדור יוגבה במהירות מהצד. ראיתי זאת – אבל אפילו לא פעם אחת בשבת. האם זו אדישות?

ממונה על ההבקעה

לאחר ההצהרות שלו כי "שנותי הגרועות ביותר היו בהפועל תל־אביב", ציפו הכל שיתאמץ מולם. היו בטוחים שיתן את הכל. אבל לא כך היה. כאחד מכוכבי הקבוצה וכאיש שלה הממונה על ההבקעות, אסור היה לו להישבר במחצית השניה ולוותר על התקפה. יאני מצא את חבריו חסרי חוט שידרה התקפי בשעת לחץ. העלמותו ממרכז העניינים שלחה את התקפת כפ"ס אל הקרשים.

אלי יאני הינו אחד מחלוצי הליגה הטובים ביותר. לאחר עונת השיא שלו אשתקד (מלך השערים, 16) יש אצלו ירידת־מה השנה. שיטת משחק קצת חדשה של המאמן שמעון שנהר, איננה הסבר לכך. אלי יודע היטב את הטעון שיפור אצלו.

לאחר שהיה מחליף בתבוסה 0–5 לאייר בארבלין, ירצה בוודאי לעלות כיתה להרכב הראשון בנבחרת. לכן כדאי שמיחיץ לא יתפסו במשחק כמו זה שהיה בשבת.

טבלת מדד ליכולתו של אלי יאני בשבת – הציון ליכולת הטובה אותה הציג פעמים רבות (אין הכוונה ליכולת במשחק שיא עבורו), מול ציוניו בהתאם ליכולתו במשחק השבת.

	פוטנציאל	מול הפועל ת"א
בעיטה לשער	8	6
משחק ראש ברחבה	9	4
משחק ראש מחוץ לרחבה	8	5
משחק של אחד־על־אחד	6	5
הולכת כדור מאחור	8	5
שמירת כדור עם הגב לשער	7	4
משחק כוח	7	6
עזרה טאקטית בשמירה	6	5
כושר גופני	7	5
עמידה במצבי לחץ	8	6
סיכום	74	51

אלי יאני:
כדאי שמיחיץ
לא יתרשם ממנו,
על־פי המשחק הנ"ל

נכס מקומי

אפרים דוידי, "המלמיליאן של באר־שבע" ■ "כאן מפנקים אותי אבל יתכן שבגלל הביישנות שלי הפסדתי הרבה" ■ בראבלין, ב־0–5 האומלל רשם הופעה 14 בנבחרת, שיא של הנגב ■ "אצל מיחיץ' אין כוכבים וזה מה שטוב. כולם מקבלים אותן הזדמנויות" ■ "ההגנה נגד אייר דווקא עשתה את שלה; המערכים הקדמיים יצרו מצב שלא יכולנו לנשום"

אביעד פוהורילס

אפרים דוידי מנסה להסתגל עכשיו לשני דברים חשובים ומרכזיים בחייו: מקום של קבע במרכז ההגנה של הנבחרת הישראלית המתכוננת לקדם אולימפי ותפקיד של אב טרי לבנו, דור, שנולד לא מכבר.

דוידי, 28, הוא מנהיג בלתי מעורער בקבוצתו. "מלמיליאן באר־שבעי". ההצלחה לה הוא זוכה בבאר־שבע ובנבחרת לא מוציאה אותו מגדרו. מבין המלים הבודדות, בעברית, שאותן יכול המאמן הלאומי מילינקו מיחיץ' להגות, דוידי היא אחת הבולטות והמוערכות ביותר – אך אפי לא מסתנוור. מודע לקושי שבהשגת הצלחה ממי שאינו נמצא קרוב לרופק, כלומר במרכז הארץ. מעבר למאמץ הכפול הנדרש ממנו עתה כדי להתמודד עם עמיתיו בנבחרת, דוידי גם יודע כי בגלל שבאר־שבע נמצאת בבאר־שבע, הוא נמצא בבלומפילד או באיצטדיון רמת־גן על תקן של אורח בלבד וההתקדמות שלו היתה יכולה להיות הרבה יותר גדולה אילו היה חי בתל־אביב.

דומה למלמיליאן

קווי אופי והתנהגות רבים של דוידי מתקשרים למי שאותו הוא מכבד מאוד – אורי מלמיליאן. שני ביישנים, מופנמים וקשורים מאוד לביתם, משפחתם ועירם. אם יעזבו, יתפרש צעדם אצל אוהדיהם המקומיים כמעט כבגידה, הרבה יותר מאשר שחקנים בתל־אביב. יש מעין הרגשה באזורים ובשכונות מסויימות, כי השחקן הוא נכס מקומי שלא ניתן למימוש במקום אחר – מעין נכס דלא ניידי. החצלחות שלו־לא עולות לו לראש.

אפי, בניגוד לכוכבים באר־שבעיים בעבר, הוא דמות שונה לחלוטין, מנטאלית ומקצועית. בעבר כוכב באר־שבעי היה קם ב־12 בצהריים, פלייבוי, ורוכב קלפים, המכיר את הכתובות של כל בתי הקפה בעיר, ויודע כמה סוכר שותה האיש בשולחן ליד. את דוידי לא תמצאו יושב שם. מבחינה מקצועית הרי שגם כאן יש שינוי, וזה בשל השינוי שחל באופיה של הפועל באר־שבע. ההתקפה התוססת של אותם ימים חלפה עברה, והיסנתה מקום להגנה קשוחה ומוצקה, מן הטובות בליגה, שדוידי יחד עם אילוז הותיק הם מנהיגיה.

אופיו המופנם והסגור של דוידי הביא אותו לכדורגל ב"זמן פציעות" – בגיל 18. הוא היה צריך לדלג ולהדביק פער מקצועי, כיוון שלא שולב במסגרות נערים ונוער. הקפיצה היתה כמעט מיד למים של קרח. המלחמה על הזכות להיות שחקן כדורגל, התחילה עוד בבית.

"אבא רצה להרחיק אותי מן המגרש, ושלח אותי ללמוד בבית הספר הטכני בחיפה". ההתמדה והעקשנות שהתגברו על הביישנות, הביאו אותו ב־1977 למכבי באר־שבע – התקופה הזאת היתה קשה בשבילו. "שירתתי בבסיס חיל־האויר סמוך לבאר־שבע. הייתי בורח בשבתות למשחקים, חוזר לבסיס, מקבל עונש ונשאר מרותק שלושה שבועות". היו לו קשרים עם אחראי הצעירים, והוא שיחרר אותו למשחקים. גם זה לא עזר. למחרת, מצאו את השם שלו בעיתון.

"הורדתי את הראש"

לאחר שנה במכבי המליץ עליו המאמן ג'קי דקל לפני ראשי הפועל באר־שבע. אפי הצעיר הגיע לגוב האריות של הפועל, שהחל עוד באותה תקופה לאבד גובה, לאחר שנתיים נפלאות של אליפות. ההתחלה היתה קשה ומתסכלת. עבודה קשה היתה התשובה שלו.

"היו הרבה מקרים שנוצרו חיכוכים עם הכוכבים – הורדתי ראש והמשכתי". לאט לאט עם פרישתם של הותיקים, הלך מעמדו והתחזק. אופיו הנוח הביא משב רוח רגוע יותר לקבוצה הבעייתית הזאת. היום הוא נותן מעצמו לצעירים, בקור רוח, בניסיון, בעזרה. הוא נותן לצעירים מה שהוא לא קיבל, כשהוא התחיל לשחק בקבוצה. בבאר־שבע הוא זוכה להערכה עצומה ולפידבק גדול. "מקום בנבחרת זו רק סוכריה", הם אומרים שם. "יכול להיות שבגלל הביישנות, הפסדתי דברים בחיים שלי. יכולתי להצליח בגיל הרבה יותר צעיר. חסרים לי יסודות, שאותם מקנים היום לילדים. היום אני עוכר קשת ומשלים פיגור".

דוידי, על אף שהוא היחיד העובר את צומת בית־קמה בדרך לאימוני הנבחרת, חש טוב מאוד במסגרת הזו. בשבוע שעבר בתבוסה לאייר 0–5 שבר שיא באר־שבעי – 14 הופעות בנבחרת ישראל ובכך חלף על פני מאיר ברד.

"מבחינה חברתית אני מסתדר היטב. הנסיעות לבד הן קשות אמנם, אך למען הנבחרת אני מוכן לעשות הכל". לגבי תיפקודו בנבחרת, אפי הוא ראש קטן: "אני לא מחליף את אבי כהן, לא נכנס איתו לעימות. אני עושה מה שאומרים לי. בסך הכל אני ממלא תפקיד מוכר לי מבאר־שבע, תפקיד שאני נהנה ובטוח לשחק בר".

לכולם יש צ'אנס

לגבי מיחיץ', הרי שדוידי למרות שאינו מבין סרבית, קולט טוב מאוד את שפתו – "אין אצלו כוכבים. הוא עוקב אחרי כל שחקן ומי שמשקיע ועובד – זוכה לקרדיט. יש לו יתרון בכך שהוא לא מבין עברית, ולא מקשיב לגורמים משפיעים מן הצד. באימונים לכל אחד יש צ'אנס – אין סטארים. חוץ מזה, מיחיץ' אומר הכל בפנים. אין אצלו התחכמויות".

דוידי שותף ב"טראומת אוקיאניה", הגם שלא היה שותף ישיר ל"פשעים" (שותף במשחק האחרון נגד ניו־זילנד, שהיה חסר חשיבות, והיה חשש שמירמוביץ' "שרף" אותו). "ההפסד ברמת־גן לאוסטרליה שבר את כולם. למדנו לקח גדול. מי שיהיה יותר חזק ויותר נלהב, יצליח הפעם. גם המלחמה על הרכב תעשה את שלה. עובדה, שגם 'האירופים', לא בטוחים בהרכב".

על באר־שבע ואוהדיה אומר דוידי, כי זו לא בעיה באר־שבעית, אלא עניין ישראלי טיפוסי – "האוהדים רוצים שננצח, ואם זה לא הולך, באות הקללות והצעקות ויש אי־שקט. ברור שהצעירים נפגעים מזה. התשובה היחידה היא הרשת של היריב".

על הקשיים של באר־שבע בהבקעה, אומר אפי, כי בסופו של דבר תיפתר הבעיה בעזרת הכשרונות הצעירים במרכז השדה ובחוד. פתרון בדמות רכש בעל שיעור קומה, קשה למימוש בבאר־שבע – "קשה להביא שחקן לבאר־שבע. הדרישות הכספיות גבוהות, והמרחק מרתיע".

שלושה ארועים נחרטו אצלו עמוק בלב. אחד מהם הוא מותו של אבי רן. "מכה" הוא מגדיר את זה. "אחי יצא מהחדר וסיפר מה ששמע ברדיו. נפלתי על הארץ. חשבתי שאני חולם". יש לו עוד זכרונות, לא מרגשים אולי כמו שהיו לברד או אביטן, אבל בשנים האחרונות זה מה שיש. למשל: את הנצחון הגדול על מכבי נתניה בחצי גמר הגביע בבלומפילד, לעיני 22 אלף צופים. "זו היתה חגיגה גדולה, הקהל היה המום מההצגה שלנו".

חצי מהעבודה

יש לו גם תפקיד בתסריט של "כנגד כל הסיכויים", מלפני שנתיים. במחזור האחרון התמודדה באר־שבע מול בית"ר ירושלים. "היינו חייבים נצחון, והפסד של בית"ר תל־אביב ביבנה, כדי להישאר בליגה. יבנה עשתה לנו חצי מהעבודה, ר־12 אלף איש ראו איך חיסלנו את בית"ר ירושלים 1–2. שני מחזורים לפני סוף העונה היו לבית"ר ת"א 5 נקודות מעלינו. אנשים בבאר־שבע לא חשבו בכלל שנרד. לא עיכלו. אני לא מתאר לעצמי מה היה קורה אילו ירדנו".

לדוידי טוב בבאר־שבע. הוא כבר לא יחפש מקומות אחרים. הדיבורים והשיחות עם קבוצות אחרות, בהן מכבי ת"א, לא היו רציניות מדי. "לכל הצדדים היה ברור שלא יוותרו עלי".

באר־שבע, לפי דוידי, די מפנקת אותו. מכונית ודירה כבר יש לו, אחרי הרבה זיעה ששפך על הדשא באיצטדיון. הוא גם חושב קדימה על הדקה ה־90 בחייו הספורטיביים – הוא מדבר על עסק כלכלי, אותו הוא רוצה להקים.

אמרנו שהוא לא מאלה הקמים ב־12 בצהריים. בינתיים הוא גם עובד בחברת החשמל. אמנם אין יותר מדי חשמל באויר הספורטיבי של באר־שבע, אבל עכשיו יש דור חדש אשר אפרים דוידי הוא חלק ממנו.

דוידי, בנו דור ורעייתו יהודית: טוב לו בבאר־שבע (צילום: יאיר גז, פוטו מטריף)

"אחרי השער העצמי [illegible]"

אפרים דוידי אחרי ה־0–5 המהמם בראבלין, לא מוריד את הראש: "ההגנה למרות התוצאה הגבוהה דווקא עשתה את שלה", הוא מפתיע בהכרזתו. "שחקני מרכז השדה ובמערך הקידמי הם שלא תיפקדו וכך ההגנה עמדה בלחץ בלתי פוסק במשך 90 דקות. המערכים הקדמיים יצרו מצב שלא יכולנו לנשום. בסך הכל זה היה משחק רעים ולא צריך להתרגש..."

– אולי יש לנו מזל שזה היה רק משחק רעים, אחרת הזה הביזיון מסתיים ב־0–10?

– 0–10?, לא חושב שזה היה קורה.

– אז 0–8?

– זה אולי.

– אתה לא מרגיש לחוץ לגבי מעמדך בהרכב, אחרי המשחק בראבלין?

– ההרגשה אמנם קצת לא נוחה, אבל מבחינתי אני חושב שהייתי בין שלושת השחקנים היותר טובים שבנבחרת ישראל.

– האם השער העצמי שבבשת, השפיע עליך במהלך המשחק?

– להיפך. אמנם זה לא הכי נעים בעולם, אבל זו בעיה כאשר שחקן בועט מרחוק והכדור נוגע בך קופץ לצד השני ונכנס לשער. אני מרגיש דווקא עכשיו הרבה יותר טוב לגבי מעמדי בהרכב הנבחרת.

– האם צריכים להזעיק את בוחותינו מאירופה?

– להתמודדות עם קבוצות אירופיות הם יכולים בהחלט לתרום מנסיונם, הרי הם משחקים בתנאים כאלו.

קבוצת הכדורסל הפועל ת״א 1987/88
שמות השחקנים:
מס׳ שחקן | שם | גובה
6 | רותם ארליך | 1.82 מ׳
7 | האווי לאסוף | 2.10 מ׳
8 | דרזל יונתן | 1.92 מ׳
9 | שמעון אמסלם | 2.03 מ׳
10 | קרל איימוס | 2.06 מ׳
11 | חיים זלוטיקמן | 1.91 מ׳
12 | אמיר גרובייס | 1.90 מ׳
13 | ליטון טאונס | 2.00 מ׳
14 | לבן מרסר | 2.08 מ׳
15 | עמוס פרישמן | 1.83 מ׳
| יוני בן־טל | 1.97 מ׳
מאמן: משה ויינקרנץ
עוזר מאמן: רוני לידור
מעסה: אורגד משה
מנהל הקב׳: ידידיה רפפורט
טניס בראש טוב - הֶאד
HEAD
גמר־סל
סיבוב א׳: 11.4.88, 14.4.88
סיבוב ב׳: 25.4.88, 28.4.88
סיבוב ג׳: 5.5.88, 9.5.88
בחסות בש״גל ספורט בע״מ ייצור ושיווק מוצרי ספורט.
HEAD
רח׳ תוצרת הארץ 17, ת״א טל: 03־251121
HEAD

אצל חזי שירזי מבני־יהודה המוטו הוא "סבלנות" ■ אין נקמה ביהודים ■ הקשרים עם "מלך השכונה" אהוד בן־טובים ■ איך הפסיק לימודיו והקדים גיוסו לצה"ל – כדי שלא לפספס את ההכנות לעונה ■ על "המלחמה הרצינית" שמתנהלת בקבוצתו על מקום בהרכב

כל החיים סביב הכדור

איל יצחקי

על דלת דירתה של משפחת שירזי, בשכונת יד אליהו בת"א, קבועים שני שלטים. הראשון אומר: "אני מת על כדורגל, על התותח חזי שירזי". השני אומר: "הכניסה רק לאוהדי בני יהודה". בכל זאת נכנסתי. בני המשפחה צפו אותה שעה בקלטת וידאו המשחזרת את השער שהבקיע חזי נגד בית"ר ירושלים, במשחק שנערך בשכונה, בעונה שעברה (2–2). למחרת התגייס חזי לצה"ל. אמו סיפרה כי ראתה את הקסטה הזאת כממוצע פעמיים ביום, בכל תקופת הטירונות שלו.

כל העונה הקודמת היה שירזי (18 וחצי), בעיקר שחקן ספסל. היה מחליף כהתקפת בני־יהודה את משה אייזנברג או דוד גורדנה. גם את העונה הנוכחית החל כך. לפני כחודש קורם להרכב הפותח "לא הופתעתי כשקראו לי לפתוח. ידעתי שזה יגיע. התאמנתי קשה לקראת זה והרגשתי שאני בכושר טוב. בנוסף לכך גורדנה ואייזנברג תפסו באחרונה תקופה לא כל כך טובה. כשקיבלתי את ההזדמנות הראשונה (נגד הפועל לוד) – ידעתי שאסור לי לפספס אותה".

הקשרים עם "המלך"

בני יהודה וכדורגל הם חלק בלתי נפרד מעולמו של חזי, מ"גיל אפס". האב, אריה, היה בעבר שחקן הקבוצה. היום הוא עם הבן בכל משחק וכמעט בכל אימון. אחיו הצעיר, ניצן, משחק בקבוצת הנוער. חברתו, סיתונית, היא בתו של שלום סינואני, שחקן־עבר ... נכון, בבני יהודה. מה שקוראים: כל החיים סביב הכדור – ובני יהודה.

וכך גם התנהלו החיים של חזי. הכדורגל קבע איך, אם ומתי ילמד ומתי גם יתגייס לצבא. תחנה ראשונה היתה־בגיל 10, בקבוצת הילדים של בני יהודה. תפקיד ראשון: חלוץ. מידות־גופו וחוסנו עשו אותו לכובש שערים מצטיין. כמו כולם בשכונה היה האליל שלו אהוד בן־טובים. אצל חזי הוא תמיד "מלך השכונה": "לאהוד לא יהיה יורש. אהוד הוא משהו מיוחד. זה מעל ומעבר לשחקן סתם, זה מעבר למושג בנארס".

בן 14 או 15, החלו הקשרים המיוחדים שלו עם "המלך". "נהגתי ללכת לאימוני הקבוצה הבוגרת, רק כדי להסתכל על אהוד. פעמים אפילו ניסיתי לחקות את תנועותיו עם הכדור. גם הוא מצידו נתן לי יחס מיוחד. כשהייתי בנערים ובנוער נהג לעצור לידי, התעניין, ייעץ לי. אני זוכר שדיבר איתי הרבה על שיפור הבעיטה ברגל ימין".

לפני שנתיים, כשהיה בן 16 וחצי, זומן בידי המאמן יצחק שניאור, לראשונה, לאימוני הקבוצה הבוגרת. "זה היה לפני משחק הגביע נגד בית"ר נתניה", נזכר חזי. הופתע, לדבריו, כשגילה ששניאור החליט לכלול אותו בהרכב הפותח. כשפנו השחקנים להתלבש, חיכתה לו ההפתעה השניה: "אהוד בן־טובים שאל אותי אם אני רוצה את החולצה מספר 15". לא צריך להיות חכם גדול כדי לנחש מה היתה התשובה של שירזי.

ששה שערים חשובים

בעונה שעברה השתלב באופן ממשי יותר בקבוצה הבוגרת. אז חגגה התקשורת עם גורדנה ואייזנברג. שירזי, ראה אותם הרבה מהספסל. שולב במשחקים אחרים – והבקיע ששה שערים חשובים. בדרך כלל, כשהמצב היה לא הכי טוב איציק שניאור היה מפנה ראשו אל הספסל. שירזי ירע שזה הזמן שלו לערוך את החימום. "חשבתי לפעמים שיהיה קשה, כיוון שיש שני חלוצים טובים, שניהם שחקני נבחרת. גם אבי צפה את זה ואמר לי שאני זקוק להרבה רצון והרבה סבלנות כדי להיכנס להרכב".

בקייץ, במהלך מחנה האימון שקיימה הקבוצה בהולנד, שוחח איתו אהוד בן־טובים. שירזי: "אהוד הסביר לי שאני צריך להרבה סבלנות. סבלנות זה בעצם המוטו שלי. בעזרת הסבלנות אגיע לכל דבר".

אגב, בשביל אותו מחנה אימון הפסיק חזי שירזי את לימודיו (בתום כתה י"א). ההסבר שלו לצער הזה פשוט: מועד הגיוס לצה"ל נקבע לאוגוסט 1986 – במועדו של מחנה האימונים. כדי שלא לפספס את המחנה ולהתחיל את ההכנות לעונה כפיגור, הפסיק שירזי ללמוד – והקדים את מועד גיוסו לצה"ל.

כשראשי בני יהודה כעסו, אשתקד, על ראיונות לעיתונות שהעניקו משה אייזנברג ודוד גורדנה, ישב חזי שירזי בשקט. שמר על פרופיל נמוך. נכון שאת המושג הזה המציאו עוד הרבה לפניו, אבל כנראה שהוא היה או בתכנון.

שירזי: "אני שותק, לא מדבר, עושה מה שאומרים לי. מלה של דוביד או של אהוד זה דבר קדוש בשבילי. יש לי הרבה סבלנות".

הסבלנות והאיפוק במקרה הזה, חשובים. קבוצה עם שלושה חלוצים טובים המשחקת בדרך כלל עם שניים. חזי: "הכי טוב בשבילנו זה שנשחק שלושתנו, אבל אלו הם כבר שיקולים של מאמן ואני לא רוצה להיכנס אליהם. מי שיהיה טוב – ישחק. אני יודע שהמקום שלי בהרכב אינו מובטח ובהתקפה יש אצלנו מלחמה רצינית על המקום בהרכב. אני יודע שאני צריך להתייחס לכל שבוע כאל שבוע חדש, שבו אני צריך להיות טוב ורציני באימונים כדי לשחק בשבת. אני חושב שזה יכול לקדם אותי".

בכלל מסויים יצטרכו אולי בבני יהודה למצוא את הדרך כיצד לשלב את שלושת הנסיכים הללו בהרכב. קחו את גורדנה, אייזנברג ושירזי בעוד 3 שנים, טובים יותר, בוגרים יותר ומנוסים יותר – קשה לראות אחד מהם על הספסל.

מצטער על הפסקת הלימודים

האופי השקט שלו משתק בינתיים לטובתו ולטובת הקבוצה. יכולתו לקום מהספסל ולהכריע משחקים, היא נכס לקבוצה. המסלול של אייזנברג וגורדנה מקובל עליו. מטרתו שלו: להתבסס בהרכב של בני יהודה ולהגיע ממנה לנבחרת. עם החולצה מס' 15 הוא רוצה להביא לשכונה אליפות.

חזי שירזי גדל קרוב לשכונה. ביד־אליהו. בבית לא חסר כלום. בינתיים הוא מקבל "גרושים", כהגדרתו מבני יהודה – ומסתפק בזה. גם בקייץ הבא, הוא אומר, לא נקרא בעתונים על המו"מ הכספי שלו עם ההנהלה. "כי פשוט לא יהיו בעיות". חי חיים ספורטיביים, הולך לישון בליל שבת ב־9. יש לו תוכניות להתבסס בעזרת הכדורגל. על הפסקת הלימודים הוא מצטער עתה: "אני מקווה להשלים את זה מתישהו".

מעריצות? – יש גם יש, אבל העסק נראה סגור. חברתו, סיתונית, היא איתו כבר שש שנים.

לחזי שירזי הרבה תכונות שיכולות לעשותו חלוץ טוב. חסון, מתמצא ברחבה, קר רוח, בועט היטב ברגל שמאל ובעל משחק ראש טוב. כושר הפריצה שלו משתפר ממשחק למשחק. רגל ימין היא החוליה החלשה שלו, גם המהירות טעונה שיפור.

כאשר נקרא פעם את המלים: "זכחוד – גורדנה, אייזנברג ושירזי", נרע כנראה שזה מתאים שם בשכונה. לא כן? ■

חזי על דוד ומשה

● על דוד גורדנה: שחקן טוב מאד. יש לו שליטה טובה בכדור. אני אוהב לשחק איתו. היחסים שלי איתו – מצויינים.

● על משה אייזנברג: חלוץ טוב, יש לו פוטנציאל גדול. כשרון, לא סתם הוא נמצא עכשיו בנבחרת. המהירות שלו, השליטה בכדור והבעיטה – הן המעלות הגדולות שלו.

"יש תחרות בין שלושתנו – היא זוהי תחרות בונה ובריאה".

על פוליטיקה וכל השאר

● פוליטיקה: לקלפי עוד לא הלך. אבל כבר עתה הוא יודע איזה פתק ישים שם: "רק ליכוד".

● מוסיקה: "אוהב את כל הסוגים – בעיקר אוהב לשמוע את אריק אינשטיין ושלמה ארצי".

● עיתונות: קורא הרבה ספורט. "חשוב לי מה כותבים עלי אבל חשובה יותר זו הביקורת של המאמן".

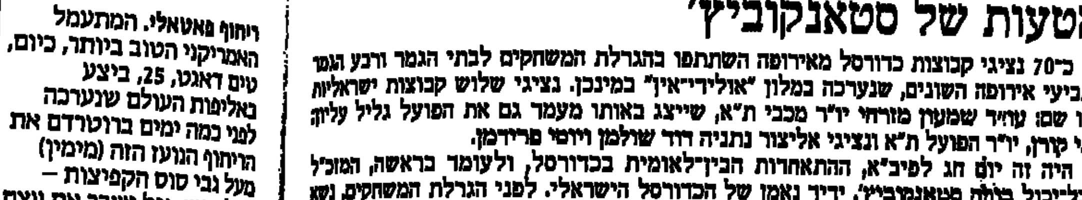
● ענפי ספורט אחרים: כדורסל וטניס.

● בילויים: מועדונים, סרטים ומסעדות.

● מעריץ: בארץ – את אורי מלמיליאן. בעולם – את איאן ראש וגארי ליניקר.

3 נקודות

בחירה ביגמן

הטעות של סטאנקוביץ'

מזכ"ל סטאנקוביץ': מזרחי לא הגיב

כ־70 נציגי קבוצות כדורסל מאירופה השתתפו בהגרלת המשחקים לבתי הגמר ורבע הגמר בגביעי אירופה השונים, שנערכה במלון "אולידיי־אין" במינכן. נציגי שלוש קבוצות ישראליות היו שם: עו"ד שמעון מזרחי יו"ר מכבי ת"א, שייצג באותו מעמד גם את הפועל גליל עליון; דני קורן, יו"ר הפועל ת"א ונציגי אליצור נתניה דוד שולמן ויוסי פרידמן.

היה זה יום חג לפיב"א, ההתאחדות הבין־לאומית בכדורסל, ולעומד בראשה, המזכ"ל הכל־יכול בוחה סטאנקוביץ', ידיד נאמן של הכדורסל הישראלי. לפני הגרלת המשחקים, נשא סטאנקוביץ' דברי הסבר. מזרחי ביקש את רשות הדיבור כדי לשאול משהו וסטאנקוביץ' אמר לו: "בבקשה מר מזרחי, נציג הפועל תל־אביב". נציגי הקבוצות הישראליות, כמו נציגי קבוצות מאירופה המכירים היטב את היריבות העירונית שבין מכבי להפועל בת"א, העלו חיוך רחב על פניהם. סטאנקוביץ' תפס כי טעה וחזר בו מאמירתו. הישראלים ששמעו את דברי סטאנקוביץ' צחקו גם הם.

רק מזרחי, שבוודאי לא אהב את הדברים האלה, נשאר קפוא במקומו.

מכתב תודה במגרש החנייה

יו"ר טואשי: "עשה לו את השבוע" (צילום: שמואל רחמני)

ישראלים שנוסעים עכשיו לחו"ל, לא רק קניות יש להם בראש, גם משהו אחר.

משה טואשי – עד תעונה עשר שנים יו"ר קבוצת הכדורגל של הפועל חלון והעונה יו"ר לזרוס מליגה א' נסע לחופשה בבלגיה. כשהגיע לבריסל החליט לנסוע לראות בפעולה את הישראלי המדובר ביותר במכלן, אלי אוחנה. המרחק מבריסל למאלין, שם המגרש הביתי של קבוצת מכלן הוא כ־25 ק"מ. טואשי וחבר שהיה עמו, הגיעו למקום ורכשו כרטיס בסכום השווה ל־15 דולר כ"א ובתוך שבע דקות זכו לראות שני שערים של אוחנה מול קבוצה מהליגה השניה, במשחק גביע. האורחים השוו ל־2:2, אך בדקה ה־80 היה זה שוב אוחנה ב"בום על־קולי" שלישי – שניצח את המשחק.

בקהל צעקו אלפים "אוחנה, אוחנה", ואחר־כך: "אלי, אלי, אלי..." ולא הירפו, כדברי משה טואשי הנירגש.

הוא אינו מכיר את אוחנה באופן אישי. במגרש החניה של המועדון הבלגי, יש לכל שחקן של מכלן מקום שמור למכוניתו ועליו מצוין שמו. טואשי הנרגש מהצלחתו של הירושלמי, הצמיד על השלט של אוחנה, בקיר מגרש חניה, מכתב הקדשה ובו הודה לו על 90 דקות של נחת שזה סיפק לו, כאשר בא לראותו בפעולה, ועל הכבוד הגדול שמביא אוחנה למדינת ישראל ולכדורגל הישראלי.

מבשלים מהפיכה בהפועל

מזכ"ל אופק: ההסתדרות תיקבע

ההסתדרות מנסה לשלוט בנעשה במרכז הפועל. מחזיק תיק הספורט בהסתדרות, יעקב ישי, עושה נסיון לשנות את חוקת הפועל, התקיפה ועומדת כבר עשרות בשנים. יש המעריכים שהוא זוכה לגיבוי שקט ממזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר.

ישי רוצה להגיע למצב שמה שיוחלט בסניפי הפועל ובמרכז הפועל, לא יהיה סוף פסוק ולהסתדרות תהיה הזכות להטיל וטו. הדברים מתבשלים כבר עתה, לקראת ועידת ההסתדרות שתהיה בינואר והבחירות לתפקיד מזכ"ל "הפועל" שיהיו במארס.

הכוונה היא שהוועדה המרכזת תהיה זו שתקבע את נציגיה במרכז הפועל, ולא שמרכז הפועל הוא שיקבע את נציגיו מאלו שאינם מכהנים בתפקידים, בסניפים. שיעור הנבחרים הללו הוא 25% והשאר הם נציגי הסניפים.

בכך תצומצם עצמאות מרכז הפועל וההסתדרות היא שתקבע גם מי יהיה מזכ"ל הפועל.

הכוונה בנסיון זה היא להפוך את מרכז הפועל למחלקה בהסתדרות.

"אם בהסתדרות רוצה לומר שלום ליצחק אופק, שיאמרו לו, אבל שלא יהרסו את הבית", אמרו אישים בכירים במרכז, שרואים בנסיון לתקן סדרי עולם בהפועל בבחינת אסון למערכת.

התאומות ש"שיגעו" את אליפות העולם

הזיסמניות: אורנה שי (מימין) וזהבה

מי זו מי? מי זו אורנה שי (זיסמן) ומי זהבה זיסמן?

תתפלאו אבל השאלה הזו הטרידה את המאמנות הלאומיות ואת השופטות הבין־לאומיות באליפות העולם בהתעמלות שנסתיימה לא מכבר ברוטרדם, הולנד.

אורנה וזהבה הן תאומות זהות, בעלות תוי פנים דומים להפליא. שתיהן הצליחו לבלבל ולהביך כהוגן את "כל העולם".

אורנה שפטה בתחרויות ואילו זהבה היא מאמנת נבחרת הנשים של ישראל – וזו הפעם הראשונה בתולדות הענף שתאומות פעילות על המשטח, בתפקידים מהסוג הזה.

כאשר ראו המאמנים את אורנה בבגדים אזרחיים בזירה, שאלו את זהבה מדוע היא לבושה בבגדים ולא באימונית. רק ששמעו את קולה של זהבה הבינו שטעו...

שופטת שווייצרית ניגשה לברך את השופטת הישראלית אורנה לשלום, והשתיים התנשקו והתחבקו. אח"כ ניגשה זהבה אל השווייצרית כדי לברכה לשלום וכשהיטתה את פניה כדי להעניק לה נשיקה אמרה השווייצרית: "מה? עוד פעם? הרי כבר התנשקנו" היא לא קלטה עם מי התנשקה כמה דקות קודם לכן.

חטיף

חיוכי הקרחון. כשהיה בשיאו כינוהו קרחון, אייס־מן. אבל עתה, כשאיננו מציג את עוצמת חבטותיו וקוצר הצלחות בזו אחר זו, בטניס – יש לו זמן לחייך, בחברתה של נערתו השוודית יאניקה ביורלינג. שניהם "נלכדו" בלונדון בידי צלם זריז, בעת שעשו במועדון "סטרינגפלוס" היוקרתי. אחר כך ערכו שם תצוגה של בשמים ואפטר־שייבים, שביורן בורג (שימו לב את אותות הגיל בפניו), הסכים שישאו את שמו: "אפטר־שייב בורג". סיבה טובה לחיוכים, גם בגלל זו שמשמאל (א.פ.).

ריחוף פאטאלי. המתעמל האמריקני הטוב ביותר, כיום, טים דאגט, 25, ביצע באליפות העולם שנערכה לפני כמה ימים ברוטרדם את הריחוף הנועז הזה (מימין) מעל גבי סוס הקפיצות – אבל מעד, נפל ושבר את עצם השוקה ברגלו (למטה). פציעה פאטאלית – הפציעה הקשה השניה בתוך שנה והיא גם מאיימת על המשך הקריירה שלו בספורט האסתטי הזה. "טים ביצע את הריחוף בעוצמה אדירה. הנחיתה היא על כל הרגל. הפעם זה היה קיצוני מדי", אמר חברו לנבחרת סקוט ג'ונסון, 26. באליפות סיימה ארה"ב במקום ה־9 והבטיחה מקומה באולימפיאדת סיאול. בריה"מ דורגה ראשונה. סין, בפיגור של שש נקודות, שניה ומזרח גרמניה דורגה שלישית. (צילום א.פ.)

הסיני הראשון בנ.ב.א. לאחר הגרמני דטמאר שרמפף, הניגרי אקים אולג'וואן, הסודני מאנוטה בול וגם אחרי הנכשלים הבולגרי גלושקוב והספרדי פרננדו מארטין, מנסה עתה סיני בשם סונג טאו מפקינג, להתקבל לנ.ב.א. אטלנטה הציעה לו את החוזה. מתדיינים כבר על כסף. 75 אלף דולאר מפרידים כרגע בין שני הצדדים. כסף קטן. אבל בינתיים הספיק טאו, 2.20 מטר, להיפצע קשה בברכו. 17 תפרים. יתכן שהקריירה שלו בנ.ב.א. תסתיים בזה... (צילום א.פ.)

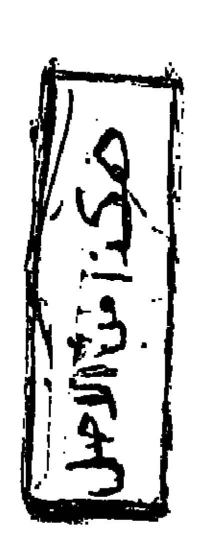
היפה והגביע. הטניסאית היפהפיה הזו היא גבריאלה סאבאטיני מארגנטינה, שזכתה לפני כמה ימים בטורניר ברייטון שבו נטלה את הגביע המהודר. בגמר היא ניצחה את האמריקנית פאם שריוור בשתי מערכות. בנוסף לגביע התעשרה סאבאטיני בעוד 40 אלף דולאר שנכנסו לחשבון הבנק שלה. (א.פ.)

איוון וכלבו. כן, זהו איוון לנדל, מס. 1 בעולם בטניס (אף כי לא זכה בווימבלדון השנה) – וכלב הרועים הגרמני החדש שלו, השביעי שברשותו. הוא רכש אותו באוסטרליה בעת שעשה שם לפני כמה ימים בטורניר בסידני – ואחר כך הציגו לראווה. יש לו על מה להתגאות (צילום א.פ.)

האלוף, הילד והפרס. האוסטרלי פאט קאש, אלוף ווימבלדון מציג לפני בנו דניאל את גביע דייויס בטניס, לפני משחקה של נבחרת ארצו עם הודו, בחצי הגמר. אבל הגביע בן ה־87 לא ישאר השנה באוסטרליה, שכל כך רצתה בו. הודו ניצחה את נבחרת הקנגרו, בסידני. קאש, כידוע, לא נכלל השנה בנבחרת אוסטרליה. אולי משום כך היא כשלה. "בני, זה הגביע שרצינו בו. אולי נראה אותו בבית בשנה הבאה", יכול היה פאט לומר באזני הזאטוט שלו. (א.פ.)

עישו שכטמן

הלואי עלי!

הטוטו שינה את הסיסמה שלו ובמקום זו המשמשת לנו השבוע ככותרת לרשימה זו, זוהי "מה יהיה? – יהיה טוטו". אבל לנו דווקא מתאימה יותר הסיסמה מלפני שנתיים. כ־800 אלף ש"ח זכה בשבוע שעבר משתתף מירושלים, לבד, ללא שותפים, אחרי שמילא 64 טורים. באמת, הלואי עלינו.

למעט המחזור מלפני שבועיים שבו היו 46 זוכים בפרס הראשון, השנה הפרסים בטוטו באמת בסכומים מרשימים, בעקבות ההשתפרות של הפועל לוד וביתי"ר נתניה. אם תימשך המגמה, הטוטו יהיה קשה לניחוש גם בהמשך העונה.

אנחנו עשינו 13 לפני שבועיים ו־12 בשבוע שעבר. נקווה שהשבוע לא נעשה 11...

תחזית מחזור 12

1. כפ"ס – מכבי חיפה. כבר המשחק הראשון בטופס קשה לניחוש: הירוקים מחיפה בסימן התאוששות ושחקני ההתקפה שלהם בכושר טוב. הירוקים מכפ"ס (שניצחו פעמיים בשנה שעברה), בסימן... הרחקות (!) מעניין אם הספסל שלהם מספיק טוב. x, 2;

2. מכבי נתניה – הפועל ת"א. שתי מובילות הטבלה נפגשים למאבק מסקרן ביותר. נתניה ניצחה אשתקד בשני המפגשים ומשחקת טוב במגרשה הביתי. ת"א התאוששה יפה מתבוסת ה־0–5. נראה לנו שהמיקום והפרש הנקודות יישארו גם לאחר השבת (שימו לב: הפועל ת"א, 8 מחזורים ללא תיקו), תיקו "סולו".

3. בני יהודה – מכבי ת"א. מכבי ת"א משחקת טוב ולא מנצחת כבר 5 מחזורים (!). הבעייה שלה, כנראה, בהגנה, מאחר שהיא מבקיעה הרבה שערים. תיקו חמישי של מכבי בשישה מחזורים, נראה בלתי סביר. ננסה 1, 2.

4. הפועל פ"ת – בית"ר ת"א. המשולש הראשון בטופס. פ"ת כבר 5 מחזורים ללא הפסד. בית"ר ת"א, שזכתה בשבת שעברה בנצחון, אחרי 3 הפסדים רצופים, ניצחה בשנה שעברה במגרש בפ"ת ומשחקת כדורגל טוב. מעניין במגרש – ובטוטו משולש.

5. באר־שבע – מכבי פ"ת. בשנה שעברה נסתיימו שני המפגשים בתיקו אפס. מכבי פ"ת (8 מחזורים ללא נצחון), משתפרת ולוחמת ונראה לנו שלא תפסיד. x, 2.

6. שמשון – צפרירים חולון. שמשון לא הפסידה כבר 5 שבועות, חולון מחפשת וכמעט מוצאת את הנצחון השני בליגה מאז המחזור השני. משולש.

7. בית"ר ים – לוד. תודה לאל שיש גם משחקים כאלו... 1 יספיק.

8. עמידר – בית"ר נתניה. בין שתי הקבוצות שהפסידו בשבת שעברה, מפרידים בטבלה שני מקומות ושלוש נקודות. כדורגל טוב לא יהיה כנראה, במשחק הזה. 1, x מספיק.

9. הפועל חיפה – הפועל ירושלים. בשנה שעברה נאבקו שתי הקבוצות על העלייה לליגה הלאומית וכל קבוצה ניצחה במגרשה. חיפה, אחרי נצחונות לא תוותר בקלות וירושלים מוליכה את הטבלה שלא במקרה. פחות ממשולש לא מספיק.

10. בת־ים – יבנה. בשבת שעברה ניצחה בת־ים בחוץ ויבנה הפסידה בבית. לא נראה לי ששתיהן ישיגו את התוצאה גם בשבת הקרובה. x, 3

11. יהוד – הכח רמת גן. בטופס הטיוטה יש טעות ובמקום הכח ר"ג כתוב הכח רמת עמידר (קבוצה חדשה...). יהוד מתגלה כאחת הקבוצות הטובות בליגה והכח כאחת הגרועות. ניצחון ליהוד והפסד שישי רצוף להכח.

12. הפועל ר"ג – הפועל טבריה. האורחים איבדו מעט מהתנופה שלהם ויפגשו קבוצה שעיקר כוחה במגרשה וטרם סיימה העונה משחק בתיקו!! בשנה שעברה ניצחה כל קבוצה במגרש הביתי שלה. כל תוצאה אפשרית.

13. שעריים – חדרה. קשה מאוד לניחוש. שעריים ביתית אבל משחקת גרוע. חדרה ניצחה בשבת שעברה נקשי רב במגרשה. משולש פותר את הבעיות.

14. יפו – עכו. עברו 10 מחזורי ליגה ועכו טרם הצליחה לנצח. קשה להאמין שדווקא מול הקבוצה המשתפרת של יפו יצליחו לעשות משהו. 1 "סולו" במשחק האחרון.

ליגה לאומית
(לאחר המחזור ה־10)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	מכבי נתניה	10–21	23
2.	הפועל ת"א	8–12	21
3.	הפועל פ"ת	99–12	16
4.	מכבי ת"א	13–19	15
5.	בית"ר ת"א	8–11	15
6.	הפועל כפ"ס	8–10	15
7.	הפועל ב"ש	7– 7	13
8.	בית"ר ירושלים	15–15	12
9.	שמשון ת"א	8– 8	12
10.	בני־יהודה	8– 8	11
11.	מכבי חיפה	10–10	8
12.	צפרירים	9– 5	8
13.	מכבי פ"ת	14– 8	8
14.	הפועל לוד	25– 6	4

ליגה ארצית
(לאחר המחזור ה־10)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	הפועל ירושלים	10–23	25
2.	הפועל טבריה	16–21	20
3.	הפועל חיפה	11–11	18
4.	הפועל יהוד	14–18	15
5.	הפועל חדרה	14–16	15
6.	מכבי יבנה	12–12	15
7.	הפועל ר"ג	11–11	15
8.	מכבי יפו	5– 6	14
9.	הכח ר"ג	10–11	13
10.	הפועל בת־ים	10– 8	12
11.	מכבי עמידר	15–11	10
12.	שעריים	12– 8	7
13.	בית"ר נתניה	16– 8	7
14.	הפועל עכו	14– 6	4

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1			X
2	X		
3	X		X
4	X		
5		X	
6			X
7	X	X	
8	X		
9		X	
10	X	X	
11	X		X
12	X		
13		X	
14	X		

שלשות / כפולים 4 טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1	X	X	
2	X		
3	X		X
4			X
5	X		
6			X
7	X	X	
8		X	X
9	X		
10	X		X
11	X		
12		X	X
13		X	
14			X

שלשות / כפולים 6 טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1	X		X
2		X	X
3		X	X
4	X		X
5	X		X
6	X		X
7	X		
8	X		
9		X	
10	X	X	
11		X	
12		X	X
13	X		
14	X		

שלשות / כפולים 8 טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1	X	X	X
2		X	
3	X	X	X
4	X	X	
5	X		
6	X		
7	X		
8	X	X	
9	X	X	X
10			X
11	X	X	
12	X		
13	X	X	
14	X		

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1		X	
2		X	
3	X		X
4	X	X	X
5		X	X
6	X	X	X
7	X		
8	X	X	
9	X	X	X
10		X	X
11	X		
12	X	X	X
13	X	X	X
14	X		

שלשות 5 כפולים 4 3888 טורים מלא 32 טורים בשיטה המצומצמת

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x	x	x	x	x	x	x	x	x
2	x	x	x	x	x	x	x	x	x
3	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
4	2	x	1	2	x	1	2	x	1
5	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
6	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
9	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
10	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	1	2	x	x	1	2	2	x	1
13	2	2	2	x	x	x	1	1	1
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1

משרוקית מס. 1

אד ראש: לשיפוט דרוש כוח ורצון גדול

אד ראש, הטוב בשופטי הנ.ב.א. – בעיני רבים השופט הטוב בעולם, בליגה הטובה בעולם ■ 21 שנה במקצוע מגוון וגם קשה ■ שילם גם מחיר אישי יקר למדי על חשבון עיסוקו ■ בימים פנויים משיפוט הוא משתלם, שופט בבתי־ספר וגם בכלא ■ מתעניין מחדש בדת, רואה בשיפוט ייעוד

אריק הגיג

אם תיתקל בטרמינל־אויר אמריקני, בגבר בן 35–50, בעל מראה אתלטי ועל כתפו תיק אימונים ובידו מזוודה קטנה – דע לך, כי ב־50 אחוז מהמקרים מדובר, כנראה, בשופט כדורסל ב־NBA. אד ראש מבכירי השופטים בליגה זו סבור שזהו הג'וב הטוב ביותר בעולם. ראש נמצא בעניינים מספיק זמן כדי להיווכח בכך. שורק שם 21 שנה (!), למרות שהוא רק בן 45.

את הדרך מביתו שבפילדלפיה אל שדה התעופה יכול ראש לעשות בעיניים עצומות. אורח החיים של שופט בליגה הפרושה על פני 23 ערים ברחבי ארה"ב – פירושו להיות באוויר ובבתי־מלון יותר מאשר בביתו ועם משפחתו. לאחר שלוש שעות טיסה, למשל, כשהוא נוחת בסיאטל שבמדינת וואשינגטון, ייעזר אד ראש במיניבוס של מלון "הולידיי־אין" האוסף את הנוסעים מהשדה. כעבור 48 שעות נוספות יעבור לסולט־לייק־סיטי שם יארחו היוטה־ג'אז את הבלייזרס מפורטלנד. למחרת כבר יהיה ראש ב"פורום" של הלייקרס, אלופי הנ.ב.א. מלוס־אנג'לס, במשחקם נגד פניקס סאנס. בין זה לזה הוא מגיע לסיאטל, לשפוט במשחקם של המפתיעים המקומיים מול הקבוצה החלשה בליגה, לוס־אנג'לס קליפרס.

פיקח, זריז ובעל כושר

ראש הוא אחד המנוסים בין שופטי ה־NBA – אך "הנסיון רק משלים והוא איננו בא על חשבון היכולת המקצועית. צריך להיות פיקח, זריז ובעל כושר גופני מעולה, כדי להצליח. ככל שאתה מתבגר, אתה צריך להשתפר – כי התחרות עצומה. ירידה קלה בכושר ומיד מתדפקים על הדלת כמה עשרות מתחרים לוטשי־עין. את אף אחד זה לא מעניין כשהכוכבים הגדולים שרצים במגרש ליד יכולים למעשה להיות הבנים שלך", אמר אד ראש בשיחה עם איש התקשורת אל ג'נסן.

כל שנה והתחרות שלה. בקיץ נערכים קורסים ומבחנים תיאורטיים ומעשיים, בהם לוקחים חלק שופטים מצטיינים מליגות ה־CBA וה־NCAA, יחד עם אלה שלא הצטיינו ב־NBA. מתוך הרשימה הארוכה הזו, ימשיכו בעונה הבאה רק הטובים. האנשים אשר על הליגה, הביאו אותה לרמה אופטימלית בכל הקשור לאירגון, עסקים, אישן וכמובן המשחק ולכן סביר להניח, שלא יתנו גם לנושא כה רגיש וחיוני כמו שיפוט לקלקל את השורה. רק הטובים שבטובים זוכים לקחת חלק ב"גדולה בהצגות תבל".

אבל גם אלו שכבר "עשו זאת" ומתייצבים על הפארקט כדי לשפוט, מצויים תחת זכוכית מגדלת במשך כל העונה. בכל משחק מוענק לשופטים ציון מ־10 עד 100. הציון נקבע על פי התנועה במגרש, השריקות, הפרשנות לחוק, סימוני הידיים, שליטה עצמית וההתנהגות כלפי השחקנים, המנהלים והקהל. מי שזוכה לציונים הגבוהים, מגיע גם למשחקי הפלי־אוף והמצטיינים, זוכים לשפוט בסידרת הגמר רבת היוקרה, כשאת שריקותיהם שומעים אז מאות מליוני צופים – מסין, דרך בריטניה ועד ישראל.

גם בימים חופשיים ממשחקים, אין שופטי הנ.ב.א. פנויים תמיד לענייניהם. דארל גארטסון, "הצ'יף" של השופטים בליגה זו – ועד לא מכבר אחד המצטיינים שבהם – נוהג להושיבם מול מסכי הטלויזיה, לצפות בקלטות הווידיאו מהמשחקים. זאת כדי שיגלו את שגיאותיהם שלהם ושל חבריהם. מדי פעם גם ידאג גארטסון להניח לפניהם חומר עיוני, שירענן את שליטתם בחוקי המשחק.

אד ראש ידע כבר בגיל צעיר כי השיפוט הוא יעודו בחיים. בשלב מסויים, עוד בבית־הספר התיכון, הבין כי שחקן גדול לא יהיה – והחליט לבחור במשרוקית. כל משחק ששפט באותם ימים, היה הכניס לכיסו 10 "ירוקים". בעת לימודיו בקולג', היה שופט ידוע־שם בליגת המיכללות NCAA. אז שפט כמעט מדי ערב – ועשה 100 דולאר בשבוע. בתום לימודיו המשיך לשפוט שתי עונות נוספות בליגה זו, ובגיל 24 (!) נקרא לשפוט בלא פחות ולא יותר מאשר ב־NBA.

שריקה ששווה מיליונים

הנסיון, כאמור, הוא אחד מיתרונותיו החשובים – בעיקר כשנרכש בגיל עיצוב האישיות. אז שפט מדי יום. "תארו לעצמכם כמה כוח וניסיון היו דרושים לי כדי לעלות ולשפוט בסידרת הגמר בין לוס־אנג'לס לבוסטון, ב'גארדן' הדחוס של בוסטון ולעיני 15 אלף 'משוגעים' ומאות מליוני צופים בכל רחבי העולם. שריקה אחת שלי עלולה לחרוץ גורלו של מאבק שמעורבים בו מליוני דולארים". תחילה הפגין התנהגות שחצנית, מתנשאת. אמרו אז עליו שהוא בעל בטחון עצמי מופרז – אך עם הזמן נרגע אד ראש ועתה הוא בעל ידע עצום ובוטח בעצמו גם ללא ה"מאניירות". שיפוטו נעשה באנדרסטייטמנט.

ב־3 אחה"צ "צולל" ראש למטה שבחדרו ב"הולידיי אין". ה"נפ" של טרם־משחק הוא אצלו פק"ל. ב־5 הוא נכנס לג'אקט ולעניבה התואמת, בודק אם כל הציוד הדרוש נמצא בתיקו, תופס כוס קפה ויוצא ברכב לכיוון ה"קולוסיאום" (או ה"פורום", או ה"גארדן", או ה"ספקטרום" – תלוי לאיזה משחק שובץ באותו ערב). ב־6.20 בדיוק, שעה ורבע לפני מועד תחילת המשחק, הוא מגיע לאולם. כאשר ליווה אותו אל ג'נסן באותה יממה־לדוגמא, כדי לתהות על קנקנו, פגש אז אד ראש את שותפו למסע המשחקים ההוא, ג'ים קייפרס. השניים נכנסו לחדר ההלבשה של השופטים באולם הענק של סיאטל, לבשו מדי השיפוט וערכו כמה תרגילי חימום, בעיקר ריצה קלה במקום. לאחר מכן החליפו פרטים ומיידע לגבי שתי הקבוצות שתתמודדו אותו ערב על הפארקט המואר. בעיקר דנו בנושאים רגישים, שאליהם צריך לשים לב במיוחד – כמו טריקים מיוחדים של שחקנים מסויימים.

אד ראש מחזיק בידו את חוברת החוקים, שמשתנים מדי פעם. יחד עם עמיתו לשיפוט הוא נוהג מדי ערב לברוק כל מיני פרטים, לפני שמשמיע את השריקה הראשונה. זה נשמע אולי כמו המערכון של הגשש על קאלארשו – הקבלן הרומני שבא למוסך, כשסייקה בוחן את גברי לפני הטסט. "מה קורה?", שואל ראש, "אם שני שחקנים, אחד מכל קבוצה נפצעים באותה שניה?" וקייפרס, להבדיל מגברי, מצוי בעניינים ותשובתו מרווייקת: "אם אף קבוצה לא דורשת פסק זמן – ימשך המשחק". סתם עניין של מיברק יידע מהיר.

נקישה על הדלת מזכירה לשניים כי הגיעה העת לעלות לשדה המשחק – כדי לעבור שם כשלוש שעות ברוטו של עבודה פיסית ומנטאלית קשה.

להבדיל ממקומותינו, זוכים השופטים ב־NBA גם ברגעים הקשים, לכבוד ולהערכה מהקהל – וכמובן מהמאמנים והשחקנים. גם כשיש למישהו טענות והערות, הכל נעשה בגבול הטעם הטוב.

פרשת העבירה הטכנית

בסיום המשחק יורדים השופטים למיקלחות, גם הם כשחקנים נוטפים זיעה. אחר כך ינגסו בכריכים עסיסיים שהוכנו בידי צוות הקבוצה המארחת (באותו ערב היו אלו אנשי הסופרסוניקס) וימלאו את הדוח"ות הנדרשים – לרבות דו"ח על עבירה טכנית שנזקפה לחובת שחקן בינוני בשם קורט נימפיוס שלא חדל לקטר במשך כל המשחק, עד שקייפרס "נשבר" ואיים עליו שתלונה נוספת מצידו – תגרום לעבירה טכנית. "אל תחכה, מצידי אתה יכול לשרוק נגדי כבר עתה לפאול טכני", פלט נימפיוס – וקייפרס אכן מיהר לשרוק.

בליווי שני שוטרים (עניין פורמאלי) יוצאים ראש ובן זוגו לחניון. בדרך הם נתקלים בקבוצת נערים שעטים על שחקני סיאטל כדי לזכות בחתימות.

במכונית, בדרך למלון יאמר ראש כי איננו מתוסכל מכך שהשופטים רחוקים מהתהילה. "כבר אמרתי שיש לי את הג'וב הטוב ביותר בעולם. אני שמח בחלקי ולא מקנא בשחקנים. אני אוהב את השיפוט עצמו. אני מסתובב ברחבי המדינה, פוגש אנשים מעניינים וגם מרוויח כסף טוב מאוד".

כמובן שיש גם צדדים לא סימפטיים בעיסוק הזה – אלו באים לידי ביטוי בשני אירועים מרכזיים בחייו של ראש: ניתוחי הגב שעבר בשל עיסוקו והפרידה מאונס מאשתו וילדיו, שלא היו מוכנים לחיות ללא בעל ואב. המשברים הללו שינו אותו משהו ולנישואיו השניים הוא מתייחס אחרת: המשפחה יותר חשובה מן הנוחיות האישית שלו וכזמנו החופשי הוא מכשיר שופטים חדשים ב...כלא המרכזי של פילדלפיה. בימים אחרים הוא שופט במשחקי בתי־הספר שבסביבה ולמרבה הפלא גם מוצא זמן ללימודי דת. באקראי פגש פעם, באחד מבתי־המלון, אנשי דת שהכניסו אותו עמוק לנושא. היום הוא אומר: "קשה לי להבין איך חייתי עד עכשיו ללא האמונה".

בתום המשחק אינו נוהג עוד לצאת לבלות, כמו שעשה בעבר. עתה הוא מתכנס בעצמו ועושה חשבון נפש האם היה הגון ומקצועי דיו, באותו ערב, האם מילא בו את יעודו.

לאחר המשחק בסיאטל, למשל, יכול היה ראש לעלות על יצועו כשהוא שבע רצון מעצמו. למחרת היה עליו להמשיך למשחקים נוספים שבתוכנית מסעו באותו שבוע עמוס. אחר כך יגיע לביתו ליומיים – ספק זמן מספיק למשפחתו ולהתעניינותו בדת, ספק מנוחה להחלפת מצברים. בשבוע שלאחר מכן יבוא אד ראש שוב בשערי הטרמינל של פילדלפיה, ממנו ימריא לשיקאגו, או למילוואקי. אחר כך ימשיך לפורטלנד ויחזור לניו־יורק. בסידרת הגמר האחרונה, בעונה שעברה היה לו שבוע אדיר שבזה בין בוסטון ללוס אנג'לס, שתי הגדולות – כי רק הוא ראוי היה לכך. ■

ארל סטרום: היהדות לא שווה שיפוט ביתי

"פעמיים בכיתי בישראל"

אחד משופטי הנ.ב.א. המוכרים לנו בישראל, בעיקר משידורי הטלויזיה הלבנונית (מז"ת) הוא ארל סטרום. לחובבי הכדורסל בישראל ניתנה הזדמנות לראותו בפעולה מקרוב, לא רק בשידור טלויזיוני, בעת ש"חזיע" ביד אליהו, לפני שלוש שנים. אז בא לכאן עם ניו־ג'רזי נאטס ופניקס סאנס, לטורניר של תחילת עונה בהשתתפות הפועל ומכבי ת"א.

סטרום לא ישכח את המסע הזה לעולם – ובעיקר את שני האירועים שהתרחשו באותו ביקור ושבהם זלגו דמעות מעיניו.

המקרה הראשון היה בירושלים. כשסטרום היהודי, אז בביקורו הראשון בישראל עמד ליד הכותל ובכה מהתרגשות. במקרה השני היו אלו דמעות של זעם. סטרום אומנם היה נרגש מהחוויה הנדירה של שיפוט בארץ אבותיו, אך משחק הוא משחק והשופט הוותיק לא חשב כי יהדותו שווה שיפוט ביתי. לא כך חשב מישהו מהישראלים, שהטיח בו לאחר אחד המשחקים כי שיפוטו היה חד־צדדי לכיוון הפסים והכוכבים. דברים אלו גרמו לו לבכות פעם נוספת – והפעם לא מאושר.

בעיה: משתפים שחקנים שלא כחוק

התופעה העונה חמורה יותר מאשתקד ■ טבריה במועדון ה־100

צבי גלפרין

שני דרבים נערכו במחוז ירושלים בין הפועל למכבי רימון ובין מכבי ירושלים לגולן ים. בראשון ניצחה הפועל 44-36 ובאחר ניצחה מכבי 42-59. מכבי טבריה (עמק הירדן) הצטרפה למועדון ה־100, כשניצחה את עין דור 103-6.

גפן שער־הנגב (מחוז דרום ב') ניצחה את גת 46-30, למרות זאת עירערה גפן על כך שיריבתה שיתפה שחקנים שלא כחוק והתוצאה שונתה ל־2-0. בכלל בעיית שיתוף שחקנים שלא כחוק הולכת ומחמירה העונה.

התוצאות והפרטים כפי שנמסרו לנו מאיגוד הכדורסל:

● גליל עליון: הגושרים – יראון 20-74.

● צפון: אליצור צפת – חוקוק 29-39, אליצור צפת – קצרין 38-55, חולתא – הפועל צפת 40-57, חוקוק – יסוד המעלה 29-31, קצרין – חוקוק 24-65.

● עמק הירדן: גוש חיספין – אפיקים 34-55, דגניה ב' – רמות גולן 26-46.

● בית שאן: בית השיטה – שדה אליהו צעירים 22-60, יזרעאל/עפולה – בית השיטה 21-59, עין חרוד איחוד – בית שאו 37-61.

● מפרץ: מג'דל כרום – כפר יאסיף 26-31, משגב – קרית ים צפון 31-49.

● חיפה: קרית אתא – שלום קרית־אתא 20-76, קרית שמואל – חיים חיפה 35-45, קרית ים – חיפה כפר גלים 27-51.

● חדרה: מכבי חדרה – מעגן מיכאל 33-40.

● שומרון: גבעת חיים איחוד – יהודה חדרה 34-42.

● נתניה: בני בית יצחק – תפוח אבן יהודה 34-42.

● שרון: א.ס. רמת השרון – צעירי הרצליה 44-53, הפועל חרוב רעננה – מכבי צפון רעננה 28-36 (על פי הדו"ח האחרון).

● פ"ת: גבעת השלושה – אריאל 16-62.

● ת"א א': א.ס. דני רה"ש – אליצור בת ים 52-84, מכבי דרום ת"א – א.ס. דני 39-72.

● ת"א ב': נוה דוד רמלה – הפועל ת"א 41-50.

● שפלה: נוה גולן – לב ת"א 54-21.

● שורק: נצר סירני – נס ציונה 33-40, הפועל ראשל"צ – מכבי רחובות 35-55.

● ירושלים: אס"א י־ם – אליצור י־ם 36-42.

● דרום א': א.ס. אשקלון – באר טוביה 43-60, הפועל אשדוד – טכני מיכאל 20-54.

● דרום ב': אשכול צפון – אופקים 28-32, גפן שער הנגב – עירוני קרית גת 31-53.

ילדות

● צפון: רפנה – מטולה 25-32, נאות מרדכי – חוקוק 23-44, כפר סאלד – ראש פינה/גדות 18-36, ראש פינה/גדות – נאות מרדכי 18-38.

● עמקים: בית אלפא – גליל תחתון 13-70, ניר דוד – בקעת בית שאן 13-31, גליל תחתון – שדה אליהו 21-29, בית אלפא – בקעת בית שאן 10-75, עין חרוד איחוד – ניר דוד 21-47, עפולה – עמק הירדן 26-55, עפולה – ניר דוד 18-54.

● חיפה: גבעת חיים – נהריה 10-63, שדות ים – עין דור 25-62, יפעת – עין דור קישון 18-44, שדות ים – מחוז חיפה 33-38.

● מרכז: אליצור ר"ג – הוד השרון 0-2 (טכני), מכבי רעננה – א.ס. יהוד רעננה 21-24, חרות – מכבי רמת גן 13-48, הפועל ת"א – אליצור בני ברק 23-46, לכ"ן – חרות 8-50.

● דרום: אליצור חולון – הפועל י־ם 20-49, אליצור קרית אונו – חולון קרית שרת 19-39, אליצור ראשל"צ – יהוד 24-41. ■

הפועל הרצליה. עומדים מימין: יורם חיאט (מנהל), איל בוארון, אורן אוריאלי, ליאור דרור, אמיר דורון, לירון גוטרמן, אופיר טסלר, חביב כץ, שי רון. כורעים: שגיא איינשטיין, גולן לאופמן, אסף לוין, גיא זיתוני, עברי לידר, אורן דדי, שרון בונין.

וידיאוספורט

דימיון אמריקני

בועז ביסמוט

שביתת הטלוויזיה איפשרה למכשיר הוידאו לעבוד שעות נוספות. למי שמחפש סרט שעניינו ספורט – הנה כמה המלצות. תזכורת: סרטים רבים בנושא זה – אין כרגע בשוק או בספריות והשאלה, לתשומת לב המפיצים.

אליפות ארה"ב בהאבקות

הלוואי שבכל ענף ספורט יוציאו סידרה כמו שעשו בענף ההאבקות.

נכון שבקטעים רבים, קצת קשה להבין איך קורה ומה ביצד המתאבק הטוב, שהיה ככר עם רגל וחצי בחדר מיון, מניף ידיו לניצחון והרע מגלגל עיניו כלא מאמין (גם אני לא מאמין) – אבל למי שאוהב את זה, זו בהחלט חוויה. הסידרה מכילה 5 קלטות (60 דקות כ"א).

רולרבול

התוכן דימיוני לחלוטין (וטוב שהוא כזה). המדובר במשחק בו נוטלות חלק שתי קבוצות והמטרה להכניס את כדור הברזל למטרה. כדי למנוע את התקרבותו או התקדמותו של שחקן יריב לאזור המטרה שלך, ניתן לבולמו בעזרת כפפות המעוטרות במסמרים חדים. גם כאן יש גיבור. יש קרבות מרתקים.

אבל לא לשכוח, הכל פרי הדמיון האמריקני. (באדיבות וידיאו אנרג'י ת"א).

סיפורו של מנצח

(באנגלית שמו: One on One).

להנרי סטיל (רובי בנסון), נער אמריקני מתבגר, יש פוטנציאל להיות כוכב כדורסל. במגרש הוא מסתדר היטב עם הכדור. הרחק מהזרקורים ומהקהל המריע – מדובר בבחור ביישן ומבודד.

סטיל זוכה למילגה באוניברסיטה בחוף המערבי של ארה"ב. הוא תולה תקוות רבות באותה מילגה, אך המציאות המרה הולמת בו במהרה.

מאמן אגרסיבי וקשוח, בסגנון מ"כ בטירונות, ממתין לכוכב שלנו. המאמן, סמית, איננו מחבב את הנער הביישן ודואג שרוב הזמן יבלה על הספסל במקום על המגרש, דבר שגורם לתיסכולים רבים אצל הכוכב בפוטנציה.

חבריו לקבוצה הם בדיוק ההיפך ממנו: מגלמים את החבר'ה המאצ'ואיסטים, שרק מבליטים את העדינות והרגישות של הנרי. חוסר ההצלחה בלימודים, נוסף לאותה חבורה שאליה נקלע יחד עם המאמן האגרסיבי, מנפצים את האשליות שהביא עמו הנרי למערב.

ג'נט – חברה לספסל הלימודים – הופכת לתקווה היחידה בחייו. בעידודה איננו מוותר.

אורכו של הסרט 94 דקות. מומלץ. ■

